

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/32/EU

af 26. juni 2013

om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer af Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om fastlæggelse af minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus ⁽³⁾. Direktivet bør af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, udgør en integrerende del af Unionens målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som tvunget af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Unionen. En sådan politik bør være underlagt princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, herunder for så vidt angår dens finansielle virkninger.

(3) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde for oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), og bekræfter dermed non-refoulement-princippet og sikrer, at ingen sendes tilbage til forfølgelse.

(4) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør omfatte fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure i medlemsstaterne, og på længere sigt EU-bestemmelser, der fører til en fælles asylprocedure i Unionen.

(5) Første fase i oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem gennemførtes med vedtagelsen af relevante retlige instrumenter som fastsat i traktaten, herunder direktiv 2005/85/EF, som var en første foranstaltning vedrørende asylprocedurer.

(6) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. november 2004 Haagprogrammet, som fastsatte de mål, der skulle nås inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. Europa-Kommissionen opfordredes i Haagprogrammet til at afslutte evalueringen af de retlige instrumenter, som blev vedtaget i første fase, og at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet anden faser instrumenter og foranstaltninger. I overensstemmelse med Haagprogrammet er formålet med oprettelsen af det fælles europæiske asylsystem at få indført en fælles asylprocedure og en ensartet status, der har gyldighed overalt i Unionen.

(7) I den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev vedtaget den 16. oktober 2008, bemærkede Det Europæiske Råd, at der stadig var betydelige forskelle fra medlemsstat til medlemsstat med hensyn til tildeling af beskyttelse og opfordrede til, at der blev iværksat nye initiativer, herunder et forslag om indførelse af en ensartet asylprocedure med fælles garantier med henblik på at færdiggøre indførelsen af et fælles europæisk asylsystem som omhandlet i Haagprogrammet.

⁽¹⁾ EUT C 24 af 28.1.2012, s. 79.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 6.4.2011 (EUT C 296 E af 2.10.2012, s. 184) og Rådets førstebehandlingsholdning af 6.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 10.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13.

- (8) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 10.-11. december 2009 Stockholmprogrammet, som gentog engagementet i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status for de personer, der indrømmes international beskyttelse, på grundlag af høje beskyttelsesstandarder samt retfærdige og effektive procedurer. I Stockholmprogrammet erklæredes det, at mennesker, der har behov for international beskyttelse, skal sikres adgang til retligt sikre og effektive asylprocedurer. I overensstemmelse med Stockholmprogrammet bør enkeltpersoner tilbydes samme behandlingsniveau med hensyn til proceduremæssige ordninger og fastlæggelse af status, uanset i hvilken medlemsstat deres ansøgning om international beskyttelse indgives. Målet er, at sager, der ligner hinanden, behandles ens og fører til samme resultat.
- (9) Ressourcerne fra Den Europæiske Flygtningefond og Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) bør anvendes til at støtte medlemsstaternes indsats tilstrækkeligt med hensyn til gennemførelsen af de standarder, der fastsættes i den anden fase af det fælles europæiske asylsystem, ikke mindst de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystem, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation.
- (10) Ved gennemførelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne tage hensyn til relevante retningslinjer fra EASO.
- (11) For at sikre en alsidig og effektiv vurdering af ansøgernes behov for international beskyttelse, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse⁽¹⁾, bør EU-rammen for procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse baseres på princippet om en ensartet procedure.
- (12) Hovedformålet med dette direktiv er at udvikle standarderne for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse yderligere med henblik på at få indført en fælles asylprocedure i Unionen.
- (13) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne vedrørende procedurerne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse bør medvirke til at begrænse de sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne af ansøgere om international beskyttelse, hvor sådanne bevægelser forårsages af forskelle i de retlige rammer, og at skabe tilsvarende vilkår for anvendelsen af direktiv 2011/95/EU i medlemsstaterne.
- (14) Medlemsstaterne bør have beføjelser til at indføre eller opretholde gunstigere bestemmelser for tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der ansøger en medlemsstat om international beskyttelse, når en sådan ansøgning anses for at være begrundet med, at vedkommende har behov for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.
- (15) Med hensyn til behandlingen af de personer, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelser i henhold til instrumenter under international ret, som de er part i.
- (16) Det er væsentligt, at der i alle ansøgninger om international beskyttelse træffes afgørelse på grundlag af de faktiske omstændigheder og i første instans af myndigheder, hvis personale har den relevante viden eller har modtaget den nødvendige uddannelse i spørgsmål vedrørende international beskyttelse.
- (17) For at sikre, at ansøgninger om international beskyttelse behandles, og at afgørelser herom træffes på et objektivt og upartisk grundlag, er det nødvendigt, at fagfolk, der handler inden for rammerne af de procedurer, der er fastlagt i dette direktiv, udøver deres aktiviteter under behørig hensyntagen til de gældende deontologiske principper.
- (18) Både medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.
- (19) Med henblik på at afkorte procedurens samlede varighed i visse tilfælde bør medlemsstaterne i overensstemmelse med deres nationale behov have fleksibilitet til at prioritere behandlingen af en hvilken som helst ansøgning og behandle den før andre tidligere indgivne ansøgninger uden dog dermed at fravige de normalt gældende tidsfrister, principper og garantier for procedurerne.
- (20) Under nøje definerede omstændigheder, hvor en ansøgning sandsynligvis er grundløs, eller hvor der skal tages hensyn til alvorlige nationale sikkerhedsanliggender eller den offentlige orden, bør medlemsstaterne have mulighed for at accelerere behandlingsproceduren, navnlig ved at indføre kortere, men rimelige, tidsfrister for visse dele af proceduren, idet dette dog ikke må være til hinder for udførelsen af en tilstrækkelig og fuldstændig behandling eller for ansøgerens effektive adgang til de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i dette direktiv.

⁽¹⁾ EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

- (21) Så længe en ansøger kan give en tilfredsstillende redegørelse herfor, bør manglende dokumenter ved indrejsen eller anvendelse af falske dokumenter ikke i sig selv medføre en automatisk anvendelse af en grænseprocedure eller en fremskyndet procedure.
- (22) Det er endvidere i både medlemsstaternes og ansøgenes interesse at sikre en korrekt anerkendelse af behovet for international beskyttelse allerede i første instans. Ansøgere bør derfor i første instans have adgang til gratis retlige og proceduremæssige oplysninger, der tager hensyn til deres særlige situation. De bibragte oplysninger bør blandt andet sætte ansøgerne i stand til bedre at forstå proceduren og dermed bidrage til, at de kan opfylde de relevante forpligtelser. Det ville være ude af proportioner at pålægge medlemsstaterne udelukkende at lade kvalificerede jurister informere ansøgerne. Det bør derfor overlades medlemsstaterne at finde frem til den mest hensigtsmæssige måde at bibringe sådanne oplysninger på, det være sig gennem ikke-statslige organisationer eller fagfolk fra regeringsmyndigheder eller særlige statslige tjenester.
- (23) Når en afgørelse påklages, bør ansøgere, på visse betingelser, have gratis juridisk bistand og repræsentation af en person, som i henhold til national ret har kompetence hertil. Endvidere bør ansøgere på alle trin i proceduren have ret til, for egen regning, at rådføre sig med juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådanne.
- (24) Begrebet offentlig orden kan blandt andet omfatte en dom for at have begået en alvorlig forbrydelse.
- (25) Af hensyn til en korrekt anerkendelse af dem, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genèvekonventionens artikel 1 eller personer, der kan indrømmes subsidiær beskyttelse, bør alle ansøgere have effektiv adgang til procedurerne, mulighed for at samarbejde og kommunikere på en passende måde med de kompetente myndigheder, så de kan fremlægge de relevante oplysninger i sagen, og tilstrækkelige proceduremæssige garantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren. Proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse bør desuden under normale forhold som et minimum sikre ansøgeren: retten til at forblive i landet, indtil den besluttende myndighed træffer afgørelse; adgang til tolkebistand ved fremlæggelsen af sagen under samtaler med myndighederne; mulighed for at kommunikere med en repræsentant for De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR) og med organisationer, der vejleder eller rådgiver ansøgere om international beskyttelse; retten til passende underretning om en afgørelse og om begrundelsen for denne afgørelse, både hvad angår de faktiske og de retlige spørgsmål, mulighed for at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver; retten til at blive orienteret om deres retsstilling på afgørende tidspunkter i proceduren på et sprog, som de kan forstå eller med rimelighed formodes at forstå; samt i tilfælde af en negativ afgørelse retten til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ.
- (26) For at sikre effektiv adgang til behandlingsproceduren bør det personale, der først kommer i kontakt med personer, der søger om international beskyttelse, især det personale, der foretager overvågningen af lande- eller søgrænser, eller som udfører grænsekontrol, modtage relevante oplysninger om og nødvendig uddannelse i, hvordan det genkender og håndterer ansøgninger om international beskyttelse, bl.a. ved at tage behørigt hensyn til de relevante retningslinjer fra EASO. Personalet bør være i stand til at give tredjelandstatsborgere eller statsløse, som befinder sig på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområder, og som indgiver en ansøgning om international beskyttelse, relevante oplysninger om, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives. Hvis disse personer befinder sig i en medlemsstats søterritorium, bør de sættes i land og få deres ansøgninger behandlet i overensstemmelse med dette direktiv.
- (27) Da tredjelandstatsborgere og statsløse, der har meddelt, at de ønsker at ansøge om international beskyttelse, er ansøgere om international beskyttelse, bør de overholde forpligtelserne og nyde godt af rettighederne i henhold til dette direktiv og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse⁽¹⁾. Med henblik på dette bør medlemsstaterne snarest muligt registrere den kendsgerning, at disse personer er ansøgere om international beskyttelse.
- (28) Med henblik på at lette adgangen til behandlingsproceduren ved grænseovergangssteder og i faciliteter for frihedsberøvede, bør oplysninger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse gøres tilgængelige. Det bør gennem tolkebistand sikres, at der kan kommunikeres tilstrækkeligt til, at de kompetente myndigheder forstår, hvorvidt en person udtrykker ønske om at søge om international beskyttelse.
- (29) Visse ansøgere kan have behov for særlige proceduremæssige garantier, bl.a. på grund af alder, køn, seksuel orientering, kønsidentitet, handicap, alvorlig sygdom, mentale forstyrrelser eller som følge af tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for psykologisk, fysisk eller seksuel vold. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at

(¹) Se side 96 i denne EUT.

- identificere ansøgere, der har behov for særlige procedurermæssige garantier, inden der træffes afgørelse i første instans. Sådanne ansøgere bør gives tilstrækkelig støtte, herunder tilstrækkelig tid, således at der skabes de nødvendige betingelser for, at de har effektiv adgang til procedurerne og til at fremlægge de elementer, der skal til for at underbygge deres ansøgning om international beskyttelse.
- (30) Når der ikke kan ydes tilstrækkelig støtte til en ansøger med behov for særlige procedurermæssige garantier inden for rammerne af den fremskyndede procedure eller grænseproceduren, bør en sådan ansøger undtages fra disse procedurer. Behovet for særlige procedurermæssige garantier af en karakter, der kunne forhindre anvendelsen af den fremskyndede procedure eller grænseproceduren bør også betyde, at ansøgeren gives supplerende garantier i tilfælde, hvor den pågældendes klage ikke har automatisk opsættende virkning, med henblik på at gøre klageadgangen effektiv i den pågældendes særlige tilfælde.
- (31) Nationale foranstaltninger, hvor der ses på identifikation og dokumentation af symptomer og tegn på tortur eller anden alvorlig fysisk eller psykisk vold, herunder seksuelle overgreb, i procedurer omfattet af dette direktiv, kan blandt andet være baseret på manualen om effektiv efterforskning og dokumentation af tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (Istanbulprotokollen).
- (32) For at sikre reel lighed mellem kvindelige og mandlige ansøgere bør behandlingsprocedurerne være kønssensitive. Navnlig bør de personlige samtaler være tilrettelagt på en sådan måde, at både kvindelige og mandlige ansøgere har mulighed for at tale om deres tidligere erfaringer i tilfælde, hvor der er tale om kønsbaseret forfølgelse. Der bør tages passende hensyn til de meget komplicerede aspekter af kønsrelaterede sager i de procedurer, der er baseret på begrebet »sikkert tredjeland«, begrebet »sikkert oprindelsesland« eller begrebet »fornyeede ansøgninger«.
- (33) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af dette direktiv, i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»charteret«) og De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder af 1989. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, herunder vedkommendes baggrund.
- (34) Procedurerne for, hvordan behovet for international beskyttelse undersøges, bør være således, at de kompetente myndigheder er i stand til at foretage en meget stringent behandling af ansøgninger om international beskyttelse.
- (35) Når medlemsstaterne som led i behandlingen af ansøgningen foretager en undersøgelse af ansøgeren, skal denne undersøgelse foretages af en person af samme køn. Dette berører ikke en undersøgelse, der foretages af sikkerhedsgrunde på grundlag af national ret.
- (36) Indgiver en ansøger en fornyet ansøgning uden at fremlægge nyt bevismateriale eller nye argumenter, vil det være ude af proportioner at pålægge medlemsstaterne at gennemføre en ny fuldstændig behandlingsprocedure. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne kunne afvise en ansøgning ud fra princippet om res judicata.
- (37) For så vidt angår deltagelse af ansatte fra en anden myndighed end den besluttende myndighed ved afholdelsen af rettidige samtaler om indholdet af en ansøgning bør udtrykket »rettidig« forstås i forhold til de tidsfrister, der er fastsat i artikel 31.
- (38) Mange ansøgninger om international beskyttelse fremsættes ved grænsen eller i en medlemsstats transitområde, inden det beslutes, om ansøgeren kan rejse ind i landet. Medlemsstaterne bør kunne indføre procedurer for antagelse af sager og/eller grundig behandling, der ville kunne gøre det muligt at træffe afgørelse om sådanne ansøgninger ved disse beliggenheder under nærmere definerede omstændigheder.
- (39) Ved fastsættelsen af, om situationen er usikker i en ansøgers oprindelsesland, bør medlemsstaterne sørge for at få præcise og ajourførte oplysninger fra relevante kilder som EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer. Medlemsstaterne bør sikre, at enhver udsættelse af afslutningen af proceduren er fuldt ud forenelig med deres forpligtelser i henhold til direktiv 2011/95/EU og artikel 41 i charteret, uden at dette berører nærværende direktivs procedurers effektivitet og fairness.
- (40) Et afgørende kriterium for, om en ansøgning om international beskyttelse er velbegrundet, er, om ansøgeren er i sikkerhed i sit oprindelsesland. Hvis et tredjeland kan betragtes som et sikkert oprindelsesland, bør medlemsstaterne kunne betragte det som sikkert for en given ansøger, medmindre vedkommende fremlægger oplysninger om det modsatte.

- (41) I betragtning af den harmonisering, der er opnået vedrørende anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som personer med international beskyttelse, bør der etableres fælles kriterier for at udpege tredjelande som sikre oprindelseslande.
- (42) Udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland med henblik på dette direktiv kan ikke give dette lands statsborgere en absolut garanti for sikkerhed. Det siger sig selv, at den vurdering, der ligger til grund for udpegelsen, kun kan tage hensyn til de generelle civile, lovgivningsmæssige og politiske forhold i dette land og til, om aktører, der står bag forfølgelse, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, i praksis bliver straffet, hvis de bliver fundet skyldige i det pågældende land. Det er derfor vigtigt, at såfremt en ansøger påviser, at der er gyldige grunde til ikke at anse landet som sikkert i vedkommendes særlige situation, kan udpegelsen af landet som sikkert ikke længere betragtes som relevant for vedkommende.
- (43) Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.
- (44) Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis ansøgeren på grund af en tilstrækkelig tilknytning til et tredjeland i henhold til national ret med rimelighed kan forventes at søge beskyttelse i det pågældende tredjeland, og der er grund til at formode, at ansøgeren vil få tilladelse til at indrejse eller genindrejse i det pågældende land. Medlemsstaterne bør kun følge denne fremgangsmåde, hvis den pågældende ansøger vil være i sikkerhed i det pågældende tredjeland. Der bør fastsættes fælles principper for, hvordan medlemsstaterne kan betragte eller udpege tredjelande som sikre, for dermed at undgå asylansøgere sekundære bevægelser.
- (45) Med hensyn til visse europæiske tredjelande, der opfylder særlig høje standarder på menneskerettighedsområdet og for beskyttelse af flygtninge, bør medlemsstaterne endvidere kunne undlade at behandle eller ikke foretage nogen fuldstændig behandling af ansøgninger om international beskyttelse fra ansøgere, som rejser ind på deres område fra disse europæiske tredjelande.
- (46) Når medlemsstaterne anvender begreberne om sikre lande fra sag til sag eller udpeger lande som sikre ved at opstille lister over dem, bør de bl.a. tage hensyn til de retningslinjer og operationelle vejledninger og de oplysninger om oprindelseslande og aktiviteter herunder metodologien i EASO's rapport om oplysninger om oprindelseslande, som er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 af 19. maj 2010 om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor ⁽¹⁾ samt relevante retningslinjer fra UNHCR.
- (47) Med henblik på at lette den regelmæssige udveksling af oplysninger om den nationale anvendelse af begreberne sikkert oprindelsesland, sikkert tredjeland og europæisk sikkert tredjeland samt en regelmæssig gennemgang, som Kommissionen foretager af medlemsstaternes anvendelse af disse begreber og med henblik på at forberede en eventuel yderligere harmonisering i fremtiden bør medlemsstaterne underrette og regelmæssigt informere Kommissionen om, hvilke tredjelande begreberne anvendes på. Kommissionen bør regelmæssigt underrette Europa-Parlamentet om resultatet af sine gennemgange.
- (48) Med henblik på at sikre den korrekte anvendelse af begreberne om sikre lande på grundlag af ajourførte oplysninger bør medlemsstaterne regelmæssigt gøre status over situationen i de pågældende lande på grundlag af en række informationskilder, herunder navnlig oplysninger fra andre medlemsstater, EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer. Når medlemsstaterne bliver opmærksomme på en væsentlig ændring i menneskerettigheds-situationen i et land, som de har betegnet som sikkert, bør de sikre sig, at der hurtigst muligt gøres status over den pågældende situation, og om nødvendigt tage stilling til, om landet fortsat skal betegnes som sikkert.
- (49) Med hensyn til fratagelse af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus bør medlemsstaterne sikre, at de personer, der nyder international beskyttelse, underrettes behørigt om en eventuel fornyet overvejelse af deres status og får mulighed for at forelægge deres synspunkt, inden myndighederne kan træffe begrundet afgørelse om at fratage dem deres status.
- (50) Det afspejler et grundlæggende princip i EU-retten, at de afgørelser, der træffes vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, afslag på genoptagelse af behandlingen af en ansøgning, efter at den er afbrudt, og afgørelser om fratagelse af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus omfattes af et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ.

(1) EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11.

- (51) I henhold til artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) berører dette direktiv ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed.
- (52) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾ gælder for medlemsstaternes behandling af personoplysninger i henhold til dette direktiv.
- (53) Dette direktiv omhandler ikke de procedurer mellem medlemsstaterne, der er reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne⁽²⁾.
- (54) Dette direktiv bør finde anvendelse på ansøgere, som forordning (EU) nr. 604/2013 gælder for, i tillæg til og uden at berøre bestemmelserne i nævnte forordning.
- (55) Gennemførelsen af dette direktiv bør evalueres med regelmæssige mellemrum.
- (56) Målet for dette direktiv, nemlig at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dette direktivs omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (57) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽³⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. For så vidt angår dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.
- (58) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for
- så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, jf. dog protokolens artikel 4, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.
- (59) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (60) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i charteret. Dette direktiv tilstræber navnlig at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 og 47 i nævnte charter fremmes, og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (61) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2005/85/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.
- (62) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiv 2005/85/EF —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »Genèvekonventionen«: konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Se side 31 i denne EUT.

⁽³⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

- b) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv 2011/95/EU, og som kan søges særskilt
- c) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse
- d) »ansøger med behov for særlige proceduremæssige garantier«: en ansøger, hvis evne til at kunne udnytte rettighederne og overholde forpligtelserne i dette direktiv er begrænsede som følge af individuelle omstændigheder
- e) »endelig afgørelse«: en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU, og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V i nærværende direktiv, uanset om et sådant retsmiddel bevirker, at ansøgere får tilladelse til at blive i de berørte medlemsstater, indtil afgørelsen er truffet
- f) »besluttende myndighed«: enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager
- g) »flygtning«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU
- h) »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU
- i) »international beskyttelse«: flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus som defineret i litra j) og k)
- j) »flygtningestatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller en statsløs som flygtning
- k) »subsidiær beskyttelsesstatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller en statsløs som en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse
- l) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller en statsløs under 18 år
- m) »uledsaget mindreårig«: en uledsaget mindreårig som defineret i artikel 2, litra l), i direktiv 2011/95/EU
- n) »repræsentant«: en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente myndigheder til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i procedurerne i dette direktiv med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvor det er nødvendigt. Udpeges en organisation som repræsentant, udpeger denne en person, der er ansvarlig for at varetage repræsentantens opgaver i forhold til den uledsagede mindreårig i overensstemmelse med dette direktiv
- o) »fratagelse af international beskyttelse «: en afgørelse truffet af en kompetent myndighed om at tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en persons flygtningestatus eller subsidiære beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU
- p) »forblive i medlemsstaten«: at forblive på medlemsstatens område, herunder ved grænsen eller i transitområder i den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet eller behandles
- q) »forny et ansøgning«: en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgeren udtrykkeligt har trukket sin ansøgning tilbage, og i tilfælde, hvor den besluttende myndighed har afslået ansøgningen, efter at den implicit er blevet trukket tilbage i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle ansøgninger om international beskyttelse, der indgives på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområderne i medlemsstaterne, samt på fratagelse af international beskyttelse.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorialt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

3. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv som led i procedurer for behandling af ansøgninger om enhver anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv 2011/95/EU.

Artikel 4

Ansvarlige myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger med henblik på alle procedurer en besluttende myndighed, der skal være ansvarlig for en hensigtsmæssig behandling af ansøgningerne i overensstemmelse med dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan myndighed råder over de fornødne midler, herunder et tilstrækkeligt antal kompetente ansatte, til at varetage sine opgaver i overensstemmelse med direktivet.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en anden myndighed end den i stk. 1 omhandlede er ansvarlig for:

- a) at behandle sagerne i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013, og
- b) at tillade eller nægte indrejse inden for rammerne af proceduren i artikel 43 på de betingelser, der er fastlagt deri og på baggrund af den besluttende myndigheds begrundede udtalelse.

3. Medlemsstaternes sikrer, at den besluttende myndigheds personale, jf. stk. 1, er behørigt uddannet. Med henblik herpå sørger medlemsstaterne for den relevante uddannelse, som omfatter de elementer, der er opført i artikel 6, stk. 4, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 439/2010. Medlemsstaterne skal desuden tage de relevante uddannelsesaktiviteter, som Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) etablerer og udvikler i betragtning. Personer, der forestår samtaler med ansøgere i henhold til dette direktiv, skal også have erhvervet generelt kendskab til problemer, der kan have negativ indvirkning på ansøgernes evne til at deltage i samtalen som f.eks. tegn på, at ansøgeren tidligere kan have været udsat for tortur.

4. Udpeges en myndighed i overensstemmelse med stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at den pågældende myndigheds personale har det relevante kendskab eller får den nødvendige uddannelse, så det kan opfylde de forpligtelser, der følger af dette direktiv.

5. Ansøgninger om international beskyttelse, der indgives i en medlemsstat til myndighederne i en anden medlemsstat, som foretager grænse- eller indvandringskontrol dér, behandles af den medlemsstat, på hvis område ansøgningen indgives.

Artikel 5

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere standarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, for så vidt sådanne standarder er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

GRUNDLÆGGENDE PRINCIPPER OG GARANTIER

Artikel 6

Adgang til proceduren

1. Når en person indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger, skal registreringen ske senest tre arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Indgives ansøgningen om international beskyttelse til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at registreringen sker senest seks arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Medlemsstaterne sikrer, at de andre myndigheder, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, såsom politiet, grænsevagter, indvandringsmyndigheder og ansatte ved faciliteter for frihedsberøvede, har de relevante oplysninger, og at deres ansatte modtager den nødvendige uddannelse til at kunne varetage deres opgaver og ansvarsområder og instruks om at meddele ansøgerne, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt. Indgiver ansøgeren ikke sin ansøgning, kan medlemsstaterne anvende artikel 28 i overensstemmelse hermed.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgninger om international beskyttelse indgives personligt og/eller et bestemt sted, jf. dog stk. 2.

4. Uanset stk. 3 betragtes en ansøgning om international beskyttelse for at være indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en i national ret fastsat officiel rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde.

5. Såfremt ansøgninger om international beskyttelse indgivet samtidigt af et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse i praksis gør det meget vanskeligt at overholde tidsfristen i stk. 1, kan medlemsstaterne forlænge fristen til 10 arbejdsdage.

Artikel 7

Ansøgninger indgivet på vegne af personer, over for hvem der består forsørgerpligt, eller mindreårige

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver voksen person, der har rets- og handleevne, har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på egne vegne.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en ansøger kan indgive en ansøgning på vegne af de personer, denne har forsørgerpligt over for. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at voksne personer, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, giver deres samtykke til, at ansøgeren indgiver en ansøgning på deres vegne; ellers skal de have mulighed for selv at indgive en ansøgning på egne vegne.

Der anmodes om samtykke på det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives, eller senest når den personlige samtale med den voksne person, over for hvem der består forsørgerpligt, finder sted. Inden der anmodes om samtykke, skal hver enkelt voksen person, over for hvem der består forsørgerpligt, i fortrolighed underrettes om de relevante proceduremæssige konsekvenser af indgivelsen af ansøgningen på vedkommendes vegne og om vedkommendes ret til at indgive en særskilt ansøgning om international beskyttelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse enten på egne vegne, såfremt vedkommende i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning har procesabilitet, eller gennem vedkommendes forældre eller andre voksne familiedlemmer eller andre voksne personer, der er ansvarlige for vedkommende enten retligt eller efter sædvane i den pågældende medlemsstat, eller gennem en repræsentant.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante organer, der er omhandlet i artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold⁽¹⁾, har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på vegne af en uledsaget mindreårig, hvis disse organer på grundlag af en individuel vurdering af vedkommendes personlige situation er af den opfattelse, at den mindreårige kan have behov for beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

5. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte:

- a) de tilfælde, hvor en mindreårig kan indgive en ansøgning på egne vegne
- b) de tilfælde, hvor ansøgningen fra en uledsaget mindreårig skal indgives af en udpeget repræsentant, jf. artikel 25, stk. 1, litra a)
- c) de tilfælde, hvor indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse anses for også at være indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse til eventuelle ugifte mindreårige.

Artikel 8

Information og rådgivning i faciliteter for frihedsberøvede og ved grænseovergangssteder

1. Når der er tegn på, at tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, der tilbageholdes i faciliteter for frihedsberøvede eller befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser, måske ønsker at søge om international beskyttelse, skal medlemsstaterne give dem oplysninger om muligheden for at gøre dette. I disse faciliteter for frihedsberøvede og overgangssteder sørger medlemsstaterne for tolkebistand, i det omfang det er nødvendigt for at lette adgangen til asylproceduren.

2. Medlemsstaterne sikrer, at organisationer og personer, der vejleder og rådgiver ansøgere, har effektiv adgang til ansøgere, der befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser. Medlemsstater kan fastlægge regler for sådanne organisationers og personers tilstedeværelse på disse overgangssteder og navnlig at lade adgangen til dem være betinget af en aftale med medlemsstaternes kompetente myndigheder. Begrænsning af en sådan adgang må kun ske, når det i henhold til national ret er objektivt nødvendigt af hensyn til sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative forvaltning af de pågældende overgangssteder, under forudsætning af at adgangen ikke derved begrænses i alvorlig grad eller umuliggøres.

Artikel 9

Ret til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen

1. Ansøgere har lov til at forblive i medlemsstaten, men kun med henblik på proceduren og indtil den besluttende myndighed har truffet afgørelse efter de procedurer i første instans, der er fastsat i kapitel III. Denne ret til at forblive giver ikke ret til opholdstilladelse.

2. Medlemsstaterne må kun indrømme en undtagelse fra denne regel, hvis en person indgiver en fornyet ansøgning, jf. artikel 41, eller hvis de vil overgive eller udlevere en person til enten en anden medlemsstat i henhold til forpligtelser, der følger af en europæisk arrestordre⁽²⁾, eller til et tredjeland, eller til internationale straffedomstole eller -tribunaler.

3. En medlemsstat kan kun udlevere en ansøger til et tredjeland i medfør af stk. 2, hvis de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en afgørelse om udlevering ikke vil føre til direkte eller indirekte refolement i strid med den pågældende medlemsstats internationale forpligtelser og EU-forpligtelser.

⁽¹⁾ EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98.

⁽²⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

Artikel 10

Krav til behandlingen af ansøgninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger om international beskyttelse hverken afslås eller udelukkes fra behandling alene med den begrundelse, at de ikke er indgivet hurtigst muligt.

2. Ved behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse afgør den besluttende myndighed først, hvorvidt ansøgerne kan anerkendes som flygtninge, og hvis ikke, om de kan indrømmes subsidær beskyttelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse træffes efter en passende behandling af ansøgningerne. Til det formål sikrer medlemsstaterne:

a) at ansøgningerne behandles og afgørelserne træffes individuelt, objektivt og upartisk

b) at der indhentes præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. fra EASO og UNHCR og relevante internationale menneskerettighedsorganisationer, om den generelle situation i ansøgnernes oprindelseslande og om nødvendigt i de lande, de er rejst igennem, og at disse oplysninger stilles til rådighed for det personale, der har ansvaret for at behandle ansøgningerne og træffe afgørelse

c) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelse, har kendskab til de relevante standarder, der finder anvendelse inden for asyl- og flygtningeretten

d) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelser, altid har mulighed for at søge nødvendig rådgivning fra eksperter om særlige spørgsmål, for eksempel af lægelig art eller vedrørende kultur, børn eller køn.

4. De myndigheder, der er omhandlet i kapitel V, skal gennem den besluttende myndighed eller ansøgeren eller på anden måde have adgang til de generelle oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, litra b), og som er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

5. Medlemsstaterne fastsætter regler for oversættelse af dokumenter, der er relevante for behandlingen af ansøgninger.

Artikel 11

Krav til den besluttende myndigheds afgørelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse meddeles skriftligt.

2. Medlemsstaterne sikrer også, at de faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen i tilfælde af afslag på ansøgninger

med hensyn til flygtningestatus og/eller subsidær beskyttelsesstatus, og at der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse.

Medlemsstaterne behøver ikke give skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse sammen med en afgørelse, hvis ansøgeren tidligere skriftligt eller ved et elektronisk middel, som ansøgeren har adgang til, har fået disse oplysninger.

3. Medlemsstaterne kan i forbindelse med artikel 7, stk. 2, og hvis ansøgningen hviler på samme grundlag, træffe en enkelt afgørelse, der omfatter alle de personer, over for hvem der består forsørgerpligt, medmindre dette vil medføre, at en ansøgers særlige forhold videregives, hvorved dennes interesser skades, især i tilfælde af forfølgelse på grund af køn, seksuel orientering, kønsidentitet og/eller alder. I sådanne tilfælde tilstilles der en separat afgørelse til den pågældende person.

Artikel 12

Garantier for ansøgere

1. I forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i kapitel III, sikrer medlemsstaterne, at enhver ansøger nyder følgende garantier:

a) på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, modtager oplysning om den procedure, der skal følges, om rettigheder og forpligtelser under proceduren og om de eventuelle følger, det kan få, hvis vedkommende ikke opfylder sine forpligtelser og ikke samarbejder med myndighederne. Ansøgeren informeres om tidsrammen, om de midler, som vedkommende har til sin rådighed med henblik på at opfylde sin pligt til at forelægge de elementer, der er omhandlet i artikel 4 i direktiv 2011/95/EU, og om konsekvenserne af udtrykkeligt eller implicit at trække ansøgningen tilbage. Disse oplysninger skal gives tidligt nok til, at ansøgeren dels kan udøve de rettigheder, der er garanteret i nærværende direktiv, og dels kan opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dets artikel 13

b) hvis det er nødvendigt, får stillet en tolk til rådighed med henblik på forelæggelsen af sagen for de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne betragter det som nødvendigt at stille en tolk til rådighed, i det mindste når ansøgeren deltager i en samtale i henhold til artikel 14-17 og artikel 34, og der ikke kan sikres kommunikation uden tolk. I sådanne tilfælde og i andre tilfælde, hvor de kompetente myndigheder indkalder ansøgeren, afholdes udgifterne til tolkning af det offentlige

c) får mulighed for at kontakte UNHCR eller en anden organisation, der yder juridisk eller anden rådgivning til ansøgere i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats lovgivning

- d) i lighed med sine eventuelle juridiske rådgivere eller andre rådgivere i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, har adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra b), og til de oplysninger fra eksperter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra d), hvis den besluttende myndighed har ladet oplysningerne indgå i grundlaget for afgørelsen om ansøgningen
- e) inden for en rimelig frist underrettes om den besluttende myndigheds afgørelse om ansøgningen. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver lovmæssigt repræsenterer ansøgeren, kan medlemsstaterne vælge at underrette denne om afgørelsen i stedet for ansøgeren
- f) underrettes om resultatet af den besluttende myndigheds afgørelse på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, når de ikke bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver. De oplysninger, der gives, skal omfatte oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 11, stk. 2.
2. For så vidt angår procedurerne i kapitel V sikrer medlemsstaterne, at alle ansøgere nyder garantier svarende til dem, der er anført i stk. 1, litra b)-e).

Artikel 13

Forpligtelser for ansøgere

1. Medlemsstaterne pålægger ansøgere en forpligtelse til at samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på at fastslå deres identitet og andre af de i artikel 4, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU omhandlede elementer. Medlemsstaterne kan pålægge ansøgerne andre forpligtelser til at samarbejde med de kompetente myndigheder, for så vidt sådanne forpligtelser er nødvendige for behandlingen af en ansøgning.
2. Medlemsstaterne kan navnlig fastsætte:
- a) at ansøgere skal melde sig til de kompetente myndigheder eller give personligt fremmøde for disse enten straks eller på et nærmere angivet tidspunkt
- b) at ansøgere skal udlevere de dokumenter, de er i besiddelse af, og som er relevante for behandlingen af ansøgningen, f.eks. deres pas
- c) at ansøgere snarest muligt skal oplyse de kompetente myndigheder om deres aktuelle bopæl eller adresse og om enhver ændring heraf. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgeren skal modtage enhver meddelelse på den seneste bopæl eller adresse, som vedkommende har oplyst

- d) at de kompetente myndigheder kan undersøge ansøgeren og de genstande, som vedkommende medbringer. Med forbehold af undersøgelser, der foretages af sikkerhedsgrunde, skal legemsundersøgelse af ansøgeren i henhold til dette direktiv foretages af en person af samme køn under fuld respekt for principperne om den menneskelige værdighed og den fysiske og psykiske integritet
- e) at de kompetente myndigheder kan fotografere ansøgeren, og
- f) at de kompetente myndigheder kan registrere ansøgerens mundtlige erklæringer, forudsat at vedkommende på forhånd oplyses herom.

Artikel 14

Personlig samtale

1. Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal ansøgeren tilbydes en personlig samtale om sin ansøgning om international beskyttelse med en person, der i henhold til national ret er kompetent til at forestå en sådan samtale. Personlige samtaler om substansen i en ansøgning om international beskyttelse forestås af den besluttende myndigheds personale. Dette afsnit berører ikke artikel 42, stk. 2, litra b).

Såfremt et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse samtidigt søger om international beskyttelse, og det derfor i praksis er umuligt for den besluttende myndighed at afholde samtaler om substansen i hver ansøgning i rette tid, kan medlemsstaterne beslutte at en anden myndigheds personale midlertidigt inddrages i afholdelsen af sådanne samtaler. I så fald skal den pågældende anden myndigheds personale modtage relevant uddannelse på forhånd, herunder i de elementer, der er opført i artikel 6, stk. 4, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 439/2010. Personer, der forestår personlige samtaler med ansøgere i henhold til dette direktiv, skal også have erhvervet generelt kendskab til problemer, der kan have negativ indvirkning på en ansøgers evne til at deltage i samtalen som f.eks. tegn på, at ansøgeren tidligere kan have været udsat for tortur.

Har en person indgivet en ansøgning om international beskyttelse på vegne af personer, over for hvem vedkommende har forsørgerpligt, tilbydes samtlige voksne personer, over for hvem der er forsørgerpligt, en personlig samtale.

Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte, i hvilke tilfælde en mindreårig skal tilbydes en personlig samtale.

2. En personlig samtale om substansen i ansøgningen kan undlades, når:

- a) den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler, eller
- b) den besluttende myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som vedkommende ikke selv er herre over. I tvivlstilfælde konsulterer den besluttende myndighed en sundhedsperson for at fastslå, om den tilstand, der medfører, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i samtalen, er forbigående eller af varig karakter.

Hvis der ikke afholdes nogen personlig samtale i henhold til litra b) eller eventuelt med den person, over for hvem der består forsørgerpligt, skal der gøres en rimelig indsats for at give ansøgeren eller den person, over for hvem der består forsørgerpligt, mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger.

3. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til denne artikel, forhindrer ikke, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse.

4. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til stk. 2, litra b), har ikke negativ indvirkning på den besluttende myndigheds afgørelse.

5. Uanset artikel 28, stk. 1, kan medlemsstaterne, når de tager stilling til en ansøgning om international beskyttelse, tage det forhold i betragtning, at ansøgeren er udeblevet fra den personlige samtale, medmindre vedkommende havde en gyldig grund til at udeblive.

Artikel 15

Krav til en personlig samtale

1. En personlig samtale finder normalt sted, uden at der er andre familiemedlemmer til stede, medmindre den besluttende myndighed finder det nødvendigt af hensyn til en tilfredsstillende sagsbehandling, at der er andre familiemedlemmer til stede.
2. En personlig samtale skal finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personlige samtaler finder sted under forhold, som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for grundene til deres ansøgning. Til det formål skal medlemsstaterne:
 - a) sikre, at den person, som skal forestå samtalen, er kompetent til at tage hensyn til de personlige og generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens

kulturelle oprindelse, køn, seksuel orientering, kønsidentitet eller sårbarhed

- b) så vidt muligt lade samtalen med ansøgeren forestå af en person af samme køn, hvis ansøgeren anmoder herom, medmindre den besluttende myndighed har grund til at tro, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved at fremlægge grundene for sin ansøgning udførligt
- c) vælge en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, der forestår samtalen. Kommunikationen skal finde sted på det sprog, som ansøgeren foretrækker, medmindre der er et andet sprog, som ansøgeren forstår og kan kommunikere klart på. Så vidt muligt sørger medlemsstaterne for en tolk af samme køn, hvis ansøgeren anmoder herom, medmindre den besluttende myndighed har grund til at tro, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved at fremlægge grundene for sin ansøgning udførligt
- d) sikre, at den person, der forestår samtalen om substansen i en ansøgning om international beskyttelse, ikke bærer uniform fra militær eller retshåndhævende myndigheder
- e) sikre, at samtaler med mindreårige foregår på en børnevenlig måde.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte regler om tredjeparters tilstedeværelse under den personlige samtale.

Artikel 16

Indholdet af en personlig samtale

Når den besluttende myndighed afholder en personlig samtale om substansen i en ansøgning om international beskyttelse, sikrer den, at ansøgeren får passende mulighed for at forelægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge ansøgningen i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU så fuldstændigt som muligt. Herunder skal ansøgeren have mulighed for at give en forklaring på de elementer, som måtte mangle, og/eller på enhver uoverensstemmelse eller modsigelse i ansøgerens erklæringer.

Artikel 17

Rapporter og optagelser ved personlige samtaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at der enten ved enhver personlig samtale udarbejdes en grundig og faktuel rapport, der indeholder alle væsentlige elementer, eller laves en afskrift.
2. Medlemsstaterne kan foretage en lyd- eller videooptagelse af den personlige samtale. Hvis der foretages en sådan optagelse, sikrer medlemsstaterne, at optagelsen eller en afskrift heraf er tilgængelig i tilknytning til ansøgerens sagsakter.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren har lejlighed til mundtligt og/eller skriftligt at fremsætte bemærkninger til og/eller afklare eventuelle oversættelsesfejl eller misforståelser i rapporten eller afskriften ved afslutningen af den personlige samtale eller inden for en bestemt frist, og inden den besluttede myndighed træffer afgørelse. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, om nødvendigt med tolkebistand, at ansøgeren er fuldt informeret om rapportens indhold eller om de væsentlige elementer i afskriften. Medlemsstaterne anmoder derefter ansøgeren om at bekræfte, at rapportens indhold eller afskriften afspejler samtalen korrekt.

Er den personlige samtale optaget i henhold til stk. 2, og kan optagelsen anvendes som bevismateriale i de klageprocedurer, der er omhandlet i kapitel V, er medlemsstaterne ikke forpligtet til at anmode ansøgeren om at bekræfte rapportens indhold, eller at afskriften afspejler samtalen korrekt. Fremlægger medlemsstaterne både en afskrift og en optagelse af den personlige samtale, behøver de ikke at give ansøgeren ret til at fremsætte bemærkninger og/eller afklare afskriften, jf. dog artikel 16.

4. Nægter en ansøger at bekræfte, at rapportens indhold eller afskriften afspejler den personlige samtale korrekt, skal begrundelsen herfor anføres i ansøgerens sagsakter.

En sådan nægtelse af bekræftelse er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen.

5. Ansøgerne og deres juridiske rådgivere eller andre rådgivere som defineret i artikel 23 skal have adgang til rapporten eller afskriften og i givet fald optagelsen, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse.

Fremlægger medlemsstaterne både en afskrift og en optagelse af den personlige samtale, er de ikke forpligtet til at give adgang til optagelsen under procedurerne i første instans som omhandlet i kapitel III. I sådanne tilfælde skal de dog give adgang til optagelsen under de i kapitel V omhandlede klageprocedurer.

Behandles ansøgningen i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, kan medlemsstaterne bestemme, at adgangen til rapporten eller afskriften og i givet fald optagelsen gives samtidig med, at afgørelsen træffes, jf. dog nærværende artikels stk. 3.

Artikel 18

Lægeundersøgelse

1. Finder den besluttende myndighed det relevant for vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse i

overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU, lader medlemsstaterne med forehold af ansøgerens samtykke foretage en lægeundersøgelse af ansøgeren for at finde tegn, der kunne indikere tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast. Alternativt kan medlemsstaterne bestemme, at ansøgeren selv lader foretage en sådan lægeundersøgelse.

De i første afsnit omhandlede lægeundersøgelser skal foretages af kvalificerede sundhedspersoner, og resultatet af undersøgelsen forelægges den besluttende myndighed snarest muligt. Medlemsstaterne kan udpege de sundhedspersoner, der kan foretage sådanne lægeundersøgelser. En ansøgers nægtelse af at gennemgå en sådan lægeundersøgelse, afskærer ikke den besluttende myndighed fra at træffe afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse.

Lægeundersøgelser, der foretages i overensstemmelse med dette stykke, betales af offentlige midler.

2. Foretages der ikke nogen lægeundersøgelse i overensstemmelse med stk. 1, underretter medlemsstaterne ansøgerne om, at de på eget initiativ og for egen regning kan få foretaget en lægeundersøgelse for at finde tegn, der kunne indikere tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast.

3. Resultaterne af de i stk. 1 og 2 nævnte lægeundersøgelser vurderes af den besluttende myndighed sammen med de andre elementer i ansøgningen.

Artikel 19

Gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger i forbindelse med procedurer i første instans

1. I forbindelse med de procedurer i første instans, som er fastsat i kapitel III, sikrer medlemsstaterne, at ansøgere, der anmoder om det, modtager gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger herunder som minimum oplysninger om proceduren i lyset af ansøgenes særlige situation. I tilfælde af afslag på en ansøgning i første instans giver medlemsstaterne også ansøgere, der anmoder om det, oplysninger — ud over den, der gives i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, og artikel 12, stk. 1, litra f) — for at redegøre for begrundelsen for afgørelsen og forklare, hvordan den kan påklages.

2. De gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger ydes på de betingelser, der er fastsat i artikel 21.

Artikel 20

Gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med klageprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der efter anmodning ydes gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med de klageprocedurer, der er fastsat i kapitel V. Som minimum skal dette omfatte forberedelsen af de nødvendige proceduremæssige dokumenter og deltagelse i høringen ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans på ansøgerens vegne.

2. Medlemsstaterne kan tillige yde gratis juridisk bistand og/eller repræsentation i forbindelse med de procedurer i første instans, der er fastsat i kapitel III. I sådanne tilfælde finder artikel 19 ikke anvendelse.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ikke ydes gratis juridisk bistand og repræsentation, hvis der efter domstolens eller det domstolslignende organs eller en anden kompetent myndigheds vurdering ikke er reel udsigt til, at ansøgeren vil få medhold i sin klage.

Træffes en afgørelse om ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation efter dette stykke af en myndighed, der ikke er en domstol eller et domstolslignende organ, sikrer medlemsstaterne at ansøgeren har ret til effektive retsmidler mod denne afgørelse ved en domstol eller et domstolslignende organ.

I forbindelse med anvendelsen af dette stykke sikrer medlemsstaterne, at den juridiske bistand og repræsentation ikke indskrænkes vilkårligt, og at ansøgerens faktiske adgang til retlig prøvelse ikke hindres.

4. Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes på de betingelser, der er fastsat i artikel 21.

Artikel 21

Betingelser for gratis juridisk og proceduremæssig information samt for gratis juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, ydes af ikke-statslige organisationer eller af fagfolk fra statslige myndigheder eller fra særlige statslige tjenester.

Den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, ydes af personer, som er godkendt eller har tilladelse efter national ret.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, samt den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, kun kan ydes:

a) til ansøgere, der ikke har tilstrækkelige midler, og/eller

b) gennem de juridiske rådgivere eller andre rådgivere, som specifikt i national ret er udpeget til at bistå og repræsentere ansøgere.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, kun kan ydes i forbindelse med klageprocedurer i overensstemmelse med kapitel V ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans og ikke til eventuelle yderligere klager eller revisioner i henhold til national ret, herunder genoptagelse eller revision af klager.

Medlemsstaterne kan også ved anvendelse af artikel 41, stk. 2, litra c), fastsætte, at den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, ikke skal ydes til ansøgere, der ikke længere opholder sig på medlemsstatens område.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte nærmere bestemmelser for indgivelse og behandling af anmodninger om gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger i henhold til artikel 19 samt om gratis juridisk bistand og repræsentation i henhold til artikel 20.

4. Medlemsstaterne kan desuden:

a) fastsætte økonomiske og/eller tidsmæssige begrænsninger for ydelse af gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger, som er omhandlet i artikel 19, samt for ydelse af gratis juridisk bistand og repræsentation, som er omhandlet i artikel 20, medmindre sådanne begrænsninger vilkårligt indskrænker adgangen til juridiske og proceduremæssige oplysninger og juridisk bistand og repræsentation

b) bestemme, at behandlingen af ansøgere for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke må være gunstigere end den behandling, der generelt indrømmes landets borgere i spørgsmål vedrørende juridisk bistand.

5. Medlemsstaterne kan anmode om helt eller delvis at få godtgjort alle de udgifter, som de har betalt, hvis og når ansøgerens finansielle situation har forbedret sig betydeligt, eller hvis afgørelsen om at betale sådanne udgifter er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

Artikel 22

Ret til juridisk bistand og repræsentation i alle faser af proceduren

1. Ansøgerne skal have mulighed for på egen regning på en effektiv måde at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er godkendt eller har tilladelse som sådan i henhold til national ret, om spørgsmål, der vedrører deres ansøgninger om international beskyttelse, i alle faser af proceduren, herunder efter en negativ afgørelse.

2. Medlemsstaterne kan tillade, at ikke-statslige organisationer yder juridisk bistand og/eller repræsentation til ansøgere i de procedurer, der er omhandlet i kapitel III og kapitel V i overensstemmelse med national ret.

Artikel 23

Omfanget af juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er godkendt eller har tilladelse som sådan i henhold til national ret, og som bistår eller repræsenterer en ansøger i overensstemmelse med national ret, har adgang til de oplysninger i ansøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er eller vil blive truffet afgørelse.

Medlemsstaterne kan fravige denne bestemmelse, hvis videregivelse af oplysninger eller kilder ville bringe statens sikkerhed, sikkerheden for de organisationer eller personer, der giver oplysningerne, eller sikkerheden for den eller de personer, som oplysningerne vedrører, i fare, eller hvis efterforskningsinteresser i forbindelse med den behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som medlemsstaternes kompetente myndigheder foretager, eller medlemsstaternes internationale forbindelser ville blive bragt i fare. I sådanne tilfælde skal medlemsstaterne:

- a) give de i kapitel V omhandlede myndigheder adgang til sådanne oplysninger eller kilder, og
- b) fastlægge procedurer i national ret, som sikrer, at ansøgerens ret til et forsvar respekteres.

I forbindelse med litra b) kan medlemsstaterne navnlig give adgang til sådanne oplysninger eller kilder til en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, som har været gennem en sikkerhedsundersøgelse, for så vidt som oplysningerne er relevante for behandlingen af ansøgningen eller for at kunne træffe afgørelse om fratagelse af international beskyttelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den juridiske rådgiver eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en ansøger, har adgang til lukkede områder, såsom faciliteter for frihedsberøvede og transitområder, med henblik på at rådføre sig med ansøgeren i overensstemmelse med artikel 10, stk. 4, og artikel 18, stk. 2, litra b) og c), i direktiv 2013/33/EU.

3. Medlemsstaterne tillader ved den personlige samtale en ansøger at være ledsaget af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er anerkendt eller godkendt som sådan i henhold til national ret.

Medlemsstaterne kan bestemme, at den juridiske rådgiver eller anden rådgiver kun må intervenere ved den personlige samtales slutning.

4. Uden at det berører nærværende artikel eller artikel 25, stk. 1, litra b), kan medlemsstaterne fastsætte regler for juridiske rådgiveres eller andre rådgiveres tilstedeværelse under alle samtaler under proceduren.

Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgeren selv er til stede ved den personlige samtale, selv om en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer vedkommende i henhold til national ret, og kan kræve, at ansøgeren selv besvarer de spørgsmål, der stilles.

Uden at det berører artikel 25, stk. 1, litra b), forhindrer en juridisk rådgivers eller anden rådgivers fravær ikke den kompetente myndighed i at afholde en personlig samtale med ansøgeren.

Artikel 24

Ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier

1. Medlemsstaterne vurderer inden for en rimelig frist efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse stilling til, om ansøgeren er en ansøger, der har behov for særlige proceduremæssige garantier.

2. Den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, kan integreres i de gældende nationale procedurer og/eller i den vurdering, der er omhandlet i artikel 22 i direktiv 2013/33/EU og skal ikke nødvendigvis have form af en administrativ procedure.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, der er identificeret som ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, får passende støtte til, at de kan udnytte rettighederne og overholde forpligtelserne i dette direktiv i hele asylprocedurens varighed.

I tilfælde, hvor en sådan passende støtte ikke kan ydes inden for rammerne af procedurerne i artikel 31, stk. 8, og artikel 43, navnlig når medlemsstaterne finder, at ansøgeren har behov for særlige proceduremæssige garantier som følge af tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, afholder medlemsstaterne sig fra eller ophører med at anvende artikel 31, stk. 8, og artikel 43. Når medlemsstaterne anvender artikel 46, stk. 6, på ansøgere, som artikel 31, stk. 8, og artikel 43 ikke kan anvendes på i medfør af dette afsnit, yder medlemsstaterne mindst de i artikel 46, stk. 7, fastsatte garantier.

4. Medlemsstaterne sikrer, at behovet for særlige proceduremæssige garantier også tilgodeses i overensstemmelse med dette direktiv, selv om behovet først bliver synligt på et senere stadium af proceduren, uden at proceduren dermed nødvendigvis skal starte forfra.

Artikel 25

Garantier for uledsagede mindreårige

1. Med forbehold af artikel 14-17 skal medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv:

- a) træffe foranstaltninger så snart som muligt for at sikre, at en repræsentant repræsenterer og bistår den uledsagede mindreårige, for at denne kan udnytte de rettigheder og overholde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Den uledsagede mindreårige skal straks underrettes om, at der er udpeget en repræsentant. Repræsentanten udfører sine opgaver i overensstemmelse med princippet om barnets tarv og skal besidde den fornødne ekspertise hertil. Den person, der handler som repræsentant, udskiftes kun, hvis det er nødvendigt. Organisationer eller enkeltpersoner, hvis interesser er eller vil kunne være i konflikt med den uledsagede mindreåriges interesser, kan ikke komme i betragtning som repræsentanter. Repræsentanten kan også være den repræsentant, der er omhandlet i direktiv 2013/33/EU
- b) sikre, at repræsentanten får mulighed for at oplyse den uledsagede mindreårige om betydningen og de mulige følger af den personlige samtale og om nødvendigt om, hvordan vedkommende kan forberede sig på den personlige samtale. Medlemsstaterne sikrer, at en repræsentant og/eller en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse som sådan, er til stede under den personlige samtale og har lejlighed til at stille spørgsmål eller fremsætte bemærkninger inden for de rammer, der fastlægges af den person, der forestår samtalen.

Medlemsstaterne kan kræve, at den uledsagede mindreårige selv er til stede ved den personlige samtale, selv om repræsentanten er til stede.

2. Medlemsstaterne kan undlade at udpege en repræsentant, hvis den uledsagede mindreårige efter al sandsynlighed fylder 18 år, inden der træffes afgørelse i første instans.

3. Medlemsstaterne sikrer:

- a) at når en uledsaget mindreårige deltager i en personlig samtale om sin ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med artikel 14-17 og artikel 34, forstås denne samtale af en person, der har det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov
- b) at det er en embedsmand med det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov, der forbereder den besluttende myndigheds afgørelse om ansøgningen fra en uledsaget mindreårige.

4. Uledsagede mindreårige og deres repræsentanter modtager gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger som

omhandlet i artikel 19, også i forbindelse med de procedurer for fratagelse af international beskyttelse, som er omhandlet i kapitel IV.

5. Medlemsstaterne kan i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse lade den uledsagede mindreåriges alder fastslå ved en lægeundersøgelse, hvis medlemsstaterne ud fra almindelige erklæringer eller andre relevante indikationer er i tvivl om vedkommendes alder. Hvis medlemsstaterne efter undersøgelsen fortsat er i tvivl om ansøgerens alder, skal de antage, at ansøgeren er mindreårige.

Alle lægeundersøgelser skal foregå under fuld respekt for individets værdighed, og de undersøgelser, der vælges, skal være så lidt invasive som muligt og foretages af kvalificerede sundhedspersoner med det formål så vidt muligt at opnå et pålideligt resultat.

Lader medlemsstaterne alderen fastslå ved en lægeundersøgelse, sikrer de:

- a) at uledsagede mindreårige inden behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse underrettes på et sprog, som de kan forstå eller med rimelighed kan formodes at forstå, om muligheden for, at deres alder kan bestemmes ved hjælp af en lægeundersøgelse. De skal blandt andet underrettes om undersøgelsesmetoden og de mulige konsekvenser af resultatet af undersøgelsen for behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse, herunder hvad der vil ske, hvis de nægter at lade sig undersøge
- b) at uledsagede mindreårige og/eller deres repræsentanter indvilliger i, at der gennemføres en lægeundersøgelse for at fastslå de pågældende mindreåriges alder, og
- c) at en afgørelse om at afslå en ansøgning om international beskyttelse fra en uledsaget mindreårige, som har nægtet at lade sig underkaste en lægeundersøgelse, ikke udelukkende baseres på denne vægning.

Det forhold, at en uledsaget mindreårige har nægtet at lade sig underkaste en lægeundersøgelse, er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse.

6. Den mindreåriges tarv kommer i første række, når medlemsstaterne gennemfører dette direktiv.

Når medlemsstaterne under asylproceduren identificerer en person som uledsaget mindreårige, kan de:

- a) anvende eller fortsætte med at anvende artikel 31, stk. 8, såfremt:
- i) ansøgeren kommer fra et land, der opfylder kriterierne for at blive betragtet som et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand, eller

- ii) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning om international beskyttelse, der ikke kan afvises i overensstemmelse med artikel 40, stk. 5, eller
- iii) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan anses for at udgøre en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret.
- b) anvende eller fortsætte med at anvende artikel 43 i overensstemmelse med artikel 8-11 i direktiv 2013/33/EU, såfremt:
- i) ansøgeren kommer fra et land, der opfylder kriterierne for at blive betragtet som et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand, eller
- ii) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning, eller
- iii) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan anses for at udgøre en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret, eller
- iv) der er rimelig grund til at betragte et land, der ikke er en medlemsstat, som et sikkert tredjeland for ansøgeren i medfør af artikel 38, eller
- v) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske dokumenter, eller
- vi) ansøgeren i ond tro har tilintetgjort eller bortskaffet et identitets- eller rejsedokument, der ville have bidraget til at fastslå vedkommendes identitet eller nationalitet.

Medlemsstaterne må kun anvende litra v) og vi) i individuelle tilfælde, hvor der er tungtvejende grunde til at formode, at ansøgeren forsøger at skjule relevante elementer, der sandsynligvis ville føre til en negativ afgørelse, og forudsat at ansøgeren under hensyn til de særlige proceduremæssige behov for uledsagede mindreårige har haft fuld lejlighed til at give en tilfredsstillende redegørelse for de handlinger, der er nævnt i litra v) og vi), herunder ved at rådføre sig med sin repræsentant.

- c) betragte ansøgningen som en ansøgning, der kan afvises, i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, litra c), hvis et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i medfør af artikel 38, forudsat at dette varetager den mindreåriges tarv
- d) anvende proceduren i artikel 20, stk. 3, når den mindreåriges repræsentant har juridiske kvalifikationer i henhold til national ret.

Medlemsstaterne skal, når de anvender artikel 46, stk. 6, på uledsagede mindreårige, mindst yde de garantier, der er fastsat i artikel 46, stk. 7, i alle tilfælde, jf. dog artikel 41.

Artikel 26

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne frihedsberøver ikke en person alene med den begrundelse, at vedkommende er ansøger. Begrundelserne og betingelserne for frihedsberøvelse og de garantier der er til rådighed for frihedsberøvede ansøgere skal være i overensstemmelse med direktiv 2013/33/EU.

2. Hvis en ansøger frihedsberøves, sikrer medlemsstaterne, at der er mulighed for hurtigt domstolsprøvelse i overensstemmelse med direktiv 2013/33/EU.

Artikel 27

Procedure, hvis ansøgningen trækkes tilbage

1. Hvis medlemsstaterne giver mulighed for udtrykkeligt at trække ansøgningen tilbage i henhold til national ret, sikrer de, såfremt en ansøger udtrykkelig trækker sin ansøgning om international beskyttelse tilbage, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller at afslå ansøgningen.

2. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den besluttende myndighed kan beslutte at afbryde sagsbehandlingen uden at træffe afgørelse. I så fald sikrer medlemsstaterne, at den beslutende myndighed anfører dette i ansøgerens sagsakter.

Artikel 28

Procedure, hvis ansøgningen implicit trækkes tilbage eller opgives

1. Hvis der er rimelig grund til at antage, at en ansøger implicit har trukket sin ansøgning tilbage eller har opgivet den, sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller, under forudsætning af at den besluttende myndighed på grundlag af en passende undersøgelse af ansøgningens substans i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU betragter ansøgningen som grundløs, afslå ansøgningen.

Medlemsstaterne kan antage, at ansøgeren implicit har trukket sin ansøgning om international beskyttelse tilbage eller opgivet den, navnlig hvis det konstateres:

- a) at ansøgeren ikke har besvaret anmodninger om at give oplysninger, der er afgørende for vedkommendes ansøgning, jf. artikel 4 i direktiv 2011/95/EU, eller er udeblevet fra en personlig samtale, jf. nærværende direktivs artikel 14-17, medmindre ansøgeren inden for et rimeligt tidsrum kan påvise, at udeblivelsen skyldtes omstændigheder, som vedkommende ikke selv var herre over

b) at ansøgeren er rømmet eller uden tilladelse har forladt det sted, hvor vedkommende var indkvarteret eller var anbragt i varetægt, uden at ansøgeren har kontaktet den kompetente myndighed inden for et rimeligt tidsrum, eller ikke inden for et rimeligt tidsrum har opfyldt sin meldepligt eller andre forpligtelser til at kommunikere, medmindre ansøgeren kan påvise, at dette skyldtes omstændigheder, som vedkommende ikke selv var herre over.

Medlemsstaterne kan fastsætte tidsfrister eller retningslinjer for gennemførelsen af disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en ansøger, der igen melder sig til den kompetente myndighed, efter at der er truffet afgørelse om at afbryde sagsbehandlingen, jf. stk. 1 i denne artikel, har ret til at anmode om at få sin sag genoptaget eller til at indgive en ny ansøgning, som ikke er omfattet af proceduren i artikel 40 og 41.

Medlemsstaterne kan fastsætte en tidsfrist på mindst ni måneder, efter hvilken ansøgerens sag ikke længere kan genoptages, eller efter hvilken den nye ansøgning kan behandles som en fornyet ansøgning, der er omfattet af proceduren i artikel 40 og 41. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgerens sag kun kan genoptages én gang.

Medlemsstaterne sikrer, at vedkommende ikke udsendes i modstrid med non-refoulement-princippet.

Medlemsstaterne kan tillade, at den besluttende myndighed genoptager sagen på det trin af sagsbehandlingen, hvor den blev afbrudt.

3. Denne artikel berører ikke forordning (EU) nr. 604/2013.

Artikel 29

UNHCR's rolle

1. Medlemsstaterne giver UNHCR mulighed for:

- a) at få adgang til ansøgere, herunder ansøgere, der er frihedsberøvet ved grænsen og i transitområderne
- b) med ansøgerens samtykke at få adgang til oplysninger om individuelle ansøgninger om international beskyttelse, om udviklingen i proceduren og om de afgørelser, der træffes
- c) som led i udførelsen af sine overvågningsopgaver i henhold til Genèvekonventionens artikel 35 at fremlægge sine synspunkter om individuelle ansøgninger om international beskyttelse for en hvilken som helst kompetent myndighed i den hvilken som helst fase af proceduren.

2. Stk. 1 finder også anvendelse på en organisation, der arbejder på den berørte medlemsstats område på vegne af UNHCR efter aftale med den pågældende medlemsstat.

Artikel 30

Indsamling af oplysninger om individuelle sager

I forbindelse med behandlingen af individuelle sager må medlemsstaterne ikke:

- a) give oplysninger til formodede aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast om individuelle ansøgninger om international beskyttelse eller om, at der er indgivet en ansøgning
- b) indhente oplysninger i nogen form fra de formodede aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast på en måde, der vil føre til, at sådanne aktører får direkte oplysninger om, at vedkommende har indgivet ansøgning, hvis dette vil indebære en risiko for ansøgerens fysiske integritet eller sådan risiko for personer, som vedkommende har forsørgerpligt over for, eller risiko for vedkommendes familiemedlemmers frihed og sikkerhed, hvis de stadig bor i oprindelseslandet.

KAPITEL III

PROCEDURER I FØRSTE INSTANS

AFDELING I

Artikel 31

Behandlingsprocedure

1. Den behandlingsprocedure, medlemsstaterne anvender i forbindelse med behandling af ansøgninger om international beskyttelse, skal være i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

2. Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren bliver så kort som muligt, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet sagsbehandling.

3. Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren afsluttes senest seks måneder efter, at ansøgningen er indgivet.

Hvor en ansøgning er omfattet af proceduren i forordning (EU) nr. 604/2013, starter tidsfristen på seks måneder fra det tidspunkt, hvor det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen i overensstemmelse med nævnte forordning, og ansøgeren befinder sig på den pågældende medlemsstats område og er blevet modtaget af den kompetente myndighed.

Medlemsstaterne kan forlænge den i dette stykke omhandlede frist på seks måneder med en periode, som ikke må overstige yderligere ni måneder, hvis:

- a) de faktiske og/eller retlige forhold er komplekse

b) et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse samtidigt søger om international beskyttelse, og det derfor i praksis er meget vanskeligt at afslutte proceduren inden for seks månedersfristen

c) forsinkelsen klart kan tilskrives det forhold, at ansøgeren ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 13.

Som en undtagelse kan medlemsstaterne i behørigt begrundede tilfælde overskride tidsfristerne i dette stykke med højst tre måneder, når det er nødvendigt for at sikre en korrekt og fuldstændig behandling af ansøgningen om international beskyttelse.

4. Medlemsstaterne kan med forbehold af artikel 13 og 18 i direktiv 2011/95/EU udsætte afslutningen af behandlingsproceduren, hvis den besluttende myndighed ikke med rimelighed kan forventes at træffe afgørelse inden for de tidsfrister, der er fastsat i stk. 3, på grund af en usikker situation i oprindelseslandet, som forventes at være midlertidig. I så fald skal medlemsstaterne:

- a) foretage en gennemgang af situationen i det pågældende oprindelsesland mindst hver sjette måned
- b) inden for en rimelig tidsfrist underrette de berørte ansøgere om årsagen til udsættelsen
- c) inden for en rimelig tidsfrist underrette Kommissionen om udsættelsen af procedurene for det pågældende oprindelsesland.

5. Medlemsstaterne skal under alle omstændigheder afslutte behandlingsproceduren senest 21 måneder efter indgivelsen af ansøgningen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at den berørte ansøger, når der ikke kan træffes afgørelse inden for seks måneder:

- a) underrettes om forsinkelsen, og
- b) på vedkommendes anmodning modtager oplysninger om grundene til forsinkelsen og den tidsramme, inden for hvilken afgørelsen om ansøgningen forventes at foreligge.

7. Medlemsstaterne kan prioritere behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II i særdeleshed:

- a) hvis ansøgningen sandsynligvis er velbegrunderet

b) hvis ansøgeren er sårbar, jf. artikel 22 i direktiv 2013/33/EU eller har behov for særlige proceduremæssige garantier, navnlig uledsagede mindreårige.

8. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en behandlingsprocedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II fremskyndes og/eller foretages ved grænsen eller i transitområder i overensstemmelse med artikel 43, såfremt:

- a) ansøgeren ved indgivelsen af sin ansøgning og fremlæggelsen af sagens faktiske omstændigheder kun har fremlagt elementer, der ikke er relevante for at fastslå, om vedkommende kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- b) ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand, eller
- c) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske oplysninger eller dokumenter eller ved at tilbageholde relevante oplysninger eller dokumenter vedrørende sin identitet og/eller nationalitet, som kunne have fået negativ indvirkning på afgørelsen, eller
- d) det er sandsynligt, at ansøgeren i ond tro har tilintetgjort eller bortskaffet et identitets- eller rejsedokument, der ville have bidraget til at fastslå vedkommendes identitet eller nationalitet, eller
- e) ansøgeren har afgivet klart inkonsekvente og modstridende, klart usande eller åbenbart usandsynlige forklaringer, som er i modstrid med tilstrækkeligt kontrollerede oplysninger om oprindelseslandet, hvilket klart gør det utroværdigt, at vedkommende kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- f) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning om international beskyttelse, som ikke kan afvises i overensstemmelse med artikel 40, stk. 5, eller
- g) ansøgeren udelukkende indgiver en ansøgning for at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en tidligere eller forestående afgørelse, som ville medføre udsendelse af vedkommende, eller
- h) ansøgeren er indrejst ulovligt på medlemsstatens område eller har forlænget sit ophold ulovligt og uden gyldig grund enten har undladt at melde sig til myndighederne eller at indgive en ansøgning om international beskyttelse, så snart det var muligt i betragtning af omstændighederne omkring vedkommendes indrejse, eller

- i) ansøgeren nægter at opfylde forpligtelsen til at få taget fingeraftryk i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodac-oplysninger med henblik på retshåndhævelse ⁽¹⁾, eller
- j) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan betragtes som en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret.
9. Medlemsstaterne fastsætter frister for, hvornår der skal være truffet afgørelse ved proceduren i første instans i henhold til stk. 8. Disse frister skal være rimelige.
- Med forbehold af stk. 3-5 kan medlemsstaterne overskride disse tidsfrister, når det er nødvendigt for at sikre en korrekt og fuldstændig behandling af ansøgningen om international beskyttelse.
- a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse
- b) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som ansøgerens første asylsøgende land i henhold til artikel 35
- c) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 38
- d) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- e) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have indvilget i at få sin sag behandlet som led i en ansøgning, der er indgivet på vedkommendes vegne, og der ikke er kendsgerninger i forbindelse med vedkommendes situation, der begrunder en separat ansøgning.

Artikel 32

Grundløse ansøgninger

1. Med forbehold af artikel 27 kan medlemsstaterne kun anse en ansøgning for grundløs, hvis den besluttende myndighed fastslår, at ansøgeren ikke kan indrømmes international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.
2. I tilfælde af grundløse ansøgninger, hvor en hvilken som helst af de omstændigheder, der er nævnt i artikel 31, stk. 8, gør sig gældende, kan medlemsstaterne også betragte en ansøgning, hvis defineret således i national lovgivning, for åbenbart grundløs.

AFDELING II

Artikel 33

Ansøgninger, der kan afvises

1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 604/2013 ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.
2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

Artikel 34

Særlige regler for samtalen om ansøgningens antagelse til behandling

1. Medlemsstaterne tillader, at ansøgerne fremsætter deres synspunkter til anvendelsen af de i artikel 33 anførte begrundelser i deres særlige situation, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse om antagelse af ansøgningen om international beskyttelse til behandling. Med henblik herpå afholder medlemsstaterne en personlig samtale om ansøgningens antagelse til behandling. Medlemsstaterne må kun gøre en undtagelse i henhold til artikel 42 i tilfælde af en fornyet ansøgning.

Dette stykke berører ikke artikel 4, stk. 2, litra a), i dette direktiv og artikel 5 i forordning (EU) nr. 604/2013.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansatte ved andre myndigheder end den besluttende myndighed forestår den personlige samtale om antagelse af ansøgningen om international beskyttelse til behandling. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at disse ansatte på forhånd modtager den fornødne grunduddannelse, navnlig hvad angår den internationale menneskerettighedslovgivning, Unionens asylregler og samtaleteknikker.

AFDELING III

Artikel 35

Begrebet første asylsøgende land

Et land kan betragtes som første asylsøgende land for en bestemt ansøger, hvis:

⁽¹⁾ Se side 1 i denne EUT.

- a) ansøgeren i det pågældende land er blevet anerkendt som flygtning, og vedkommende fortsat kan opnå denne beskyttelse, eller
- b) ansøgeren nyder en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse i dette land og bl.a. er omfattet af non-refoulement-princippet,

og det pågældende land vil tilbagetage ansøgeren.

Ved anvendelse af begrebet første asylsøgende i forbindelse med den særlige situation, der gør sig gældende for en ansøger, kan medlemsstaterne tage hensyn til artikel 38, stk. 1. Ansøgeren skal have mulighed for at anfægte anvendelsen af begrebet første asylsøgende i vedkommendes særlige situation.

Artikel 36

Begrebet sikkert oprindelsesland

1. Et tredjeland udpeget som sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med dette direktiv kan efter en individuel behandling af ansøgningen kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt ansøger, såfremt

- a) vedkommende er statsborger i det pågældende land, eller
- b) vedkommende er statsløs og tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i dette land

og ikke har anført nogen væsentlige argumenter, der giver anledning til at antage, at det ikke er et sikkert oprindelsesland under hensyn til vedkommendes særlige situation med hensyn til opnåelse af status som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

2. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale lovgivning yderligere regler og bestemmelser for anvendelsen af begrebet sikkert oprindelsesland.

Artikel 37

National udpegelse af tredjelands sikre oprindelseslande

1. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med bilag I i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse opretholde eller indføre ny lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre oprindelseslande.

2. Medlemsstaterne overvåger løbende situationen i de tredjelandslande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.

3. Vurderingen af, om et land er et sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med denne artikel bygger på en række informationskilder, herunder især oplysninger fra andre medlemsstater, EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de lande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.

Artikel 38

Begrebet sikkert tredjeland

1. Medlemsstaterne må kun anvende begrebet sikkert tredjeland, hvis de kompetente myndigheder er overbevist om, at en person, som søger om international beskyttelse, behandles i overensstemmelse med følgende principper i det pågældende tredjeland:

- a) ansøgernes liv og frihed må ikke være truet på grund af deres race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, eller politiske overbevisning
- b) der er ikke risiko for alvorlig overlast som omhandlet i direktiv 2011/95/EU
- c) non-refoulement-princippet skal overholdes i overensstemmelse med Genèvekonventionen
- d) forbud mod udsendelse skal overholdes, hvis udsendelse ville være i strid med retten til frihed for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret, og
- e) det skal være muligt at søge om flygtningestatus, og hvis flygtningestatus anerkendes, at opnå beskyttelse i overensstemmelse med Genèvekonventionen.

2. Anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland er underlagt de regler, der er fastlagt i national ret, herunder:

- a) regler, der kræver en sådan forbindelse mellem ansøgeren, og det pågældende tredjeland, at det ville være rimeligt, at personen tog til det pågældende land
- b) regler om den metode, hvorved de kompetente myndigheder sikrer sig, at begrebet sikkert tredjeland kan anvendes på et særligt land eller en særlig ansøger. En sådan metode omfatter en gennemgang fra sag til sag af landets sikkerhed for en bestemt ansøger og/eller en national udpegelse af, hvilke lande der generelt betragtes som sikre
- c) regler i henhold til international ret, der gør det muligt at foretage en individuel vurdering af, om tredjelandet er sikkert for en bestemt ansøger, der som minimum giver ansøgeren mulighed for at gøre indsigelse mod anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland, fordi det pågældende tredjeland ikke er sikkert i vedkommendes særlige situation. Ansøgeren skal også have mulighed for at anfægte, at der består en forbindelse mellem vedkommende og tredjelandet i overensstemmelse med litra a).

3. Når medlemsstaterne gennemfører en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de:

- a) orientere ansøgeren herom, og
- b) forsyne vedkommende med et dokument, der på det pågældende tredjelands sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

4. Hvis tredjelandet ikke giver ansøgeren ret til at rejse ind på dets område, sikrer medlemsstaterne, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

5. Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om, hvilke lande dette begreb anvendes på i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 39

Begrebet europæisk sikkert tredjeland

1. En medlemsstat kan fastlægge, at der ikke foretages nogen, eller nogen fuldstændig, behandling af ansøgningen om international beskyttelse og af ansøgerens sikkerhed i forbindelse med vedkommendes særlige situation, som beskrevet i kapitel II, såfremt en kompetent myndighed ud fra de faktiske kendsgerninger har fastslået, at ansøgeren forsøger at rejse ind på eller er rejst ind på medlemsstatens område fra et sikkert tredjeland som defineret i stk. 2.

2. Et tredjeland kan kun anses for et sikkert tredjeland med henblik på stk. 1, hvis det:

- a) har ratificeret og overholder Genèvekonventionens bestemmelser uden nogen geografiske begrænsninger
- b) har indført en asylprocedure ved lov, og
- c) har ratificeret den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og overholder dens bestemmelser, herunder standarderne vedrørende effektive retsmidler.

3. Ansøgeren skal have mulighed for at påklage anvendelsen af begrebet europæisk sikkert tredjeland med den begrundelse, at det berørte tredjeland ikke er sikkert i vedkommendes særlige situation.

4. De berørte medlemsstater fastsætter i deres nationale lovgivning proceduren for gennemførelsen af bestemmelserne i stk. 1 og følgerne af afgørelser truffet i henhold til disse bestemmelser i overensstemmelse med non-refoulement-princippet, herunder undtagelser fra anvendelsen af denne artikel af humanitære eller politiske årsager eller af årsager, der vedrører folkeretten.

5. Når medlemsstaterne fuldbyrder en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de

- a) orientere ansøgeren herom, og
- b) forsyne vedkommende med et dokument, der på det pågældende tredjelands sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

6. Hvis det sikre tredjeland ikke tager ansøgeren tilbage, sikrer medlemsstaten, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

7. Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om, hvilke lande dette begreb anvendes på i overensstemmelse med denne artikel.

AFDELING IV

Artikel 40

Fornyede ansøgninger

1. Hvis en person, som har søgt om international beskyttelse i en medlemsstat, afgiver yderligere forklaringer eller indgiver en fornyet ansøgning i samme medlemsstat, behandler medlemsstaten disse yderligere forklaringer eller elementerne i den fornyede ansøgning inden for rammerne af behandlingen af den tidligere ansøgning eller inden for rammerne af behandlingen af en afgørelse, som bliver påklaget eller prøvet, for så vidt de ansvarlige myndigheder kan tage hensyn til og behandle alle de elementer, der ligger til grund for de yderligere forklaringer eller den fornyede ansøgning inden for disse rammer.

2. Med henblik på at træffe en afgørelse om antagelse af en ansøgning om international beskyttelse til behandling i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), underkastes en fornyet ansøgning om international beskyttelse først en indledende undersøgelse af, om der er fremkommet nye elementer eller oplysninger af betydning, eller ansøgeren har fremlagt sådanne, med henblik på at fastslå, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

3. Konkluderes det i den i stk. 2 omhandlede indledende undersøgelse, at der er fremkommet nye elementer eller oplysninger, eller har ansøgeren fremlagt sådanne, som i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, realitetsbehandles ansøgningen i overensstemmelse med kapitel II. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at en fornyet ansøgning af andre grunde skal underkastes yderligere behandling.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgningen kun bliver realitetsbehandlet, hvis ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at gøre rede for de forhold, der er omhandlet i denne artikels stk. 2 og 3 under den tidligere procedure, navnlig ved at udøve vedkommendes ret til et effektivt retsmiddel i henhold til artikel 46.

5. Hvis en fornyet ansøgningen ikke behandles yderligere i henhold til denne artikel, skal den afvises i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, litra d).

6. Den i denne artikel omhandlede procedure kan også finde anvendelse, hvis:

- a) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have givet sit samtykke til, at vedkommendes sag indgår i en ansøgning indgivet på vedkommendes vegne, og/eller
- b) en ugift mindreårig indgiver en ansøgning, efter at en ansøgning er indgivet på vedkommendes vegne i henhold til artikel 7, stk. 5, litra c).

I sådanne tilfælde går den i stk. 2 omhandlede indledende undersøgelse ud på at afklare, om der foreligger oplysninger vedrørende den persons forhold, over for hvem der består forsørgerpligt, eller den ugifte mindreåriges forhold, der berettiger en særskilt ansøgning.

7. Afgiver en person, for hvem der er truffet en afgørelse om overførsel, som skal gennemføres i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013, yderligere forklaringer, eller indgiver vedkommende en fornyet ansøgning i den medlemsstat, som skal foretage overførslen, skal disse forklaringer eller fornyede ansøgninger behandles af den ansvarlige medlemsstat som fastlagt i den forordning i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 41

Undtagelser fra retten til at forblive på området i tilfælde af fornyede ansøgninger

1. Medlemsstaterne kan gøre undtagelse fra retten til at forblive på området, når en person:

- a) har indgivet en første fornyet ansøgning, der ikke behandles yderligere i henhold til artikel 40, stk. 5, udelukkende med det formål at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en afgørelse, som ville medføre en nært forestående udsendelse af vedkommende af den pågældende medlemsstat, eller
- b) indgiver en anden fornyet ansøgning i den samme medlemsstat, efter at der er truffet en endelig afgørelse om at afvise en første fornyet ansøgning i henhold til artikel 40, stk. 5, eller efter at der er truffet en endelig afgørelse om at afvise denne ansøgning som grundløs.

Medlemsstaterne kan kun gøre en sådan undtagelse, hvis den besluttende myndighed finder, at en afgørelse om tilbagesendelse ikke vil føre til direkte eller indirekte refoulement i strid med den pågældende medlemsstats internationale forpligtelser og EU-forpligtelser.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, kan medlemsstaterne også:

- a) fravige de tidsfrister, der normalt gælder for fremskyndede procedurer, i overensstemmelse med national ret, når behandlingsproceduren fremskyndes i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, litra g)
- b) fravige de tidsfrister, der normalt gælder for procedurer for antagelse til behandling, jf. artikel 33 og 34, i overensstemmelse med national ret, og/eller
- c) fravige artikel 46, stk. 8.

Artikel 42

Procedureregler

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, hvis ansøgning underkastes en indledende undersøgelse, jf. artikel 40, er omfattet af de garantier, der er fastlagt i artikel 12, stk. 1.

2. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte regler for den indledende undersøgelse, jf. artikel 40. Disse regler kan bl.a.:

- a) pålægge den berørte ansøger at oplyse om konkrete omstændigheder og fremlægge bevismidler, som berettiger en ny procedure
- b) tillade, at den indledende undersøgelse udelukkende foretages på et skriftligt grundlag uden en personlig samtale, undtagen i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 40, stk. 6.

Disse regler må ikke gøre det umuligt for en ansøger at få adgang til en ny procedure, og de må ikke medføre, at denne adgang i praksis bortfalder eller begrænses væsentligt.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren på passende måde underrettes om udfaldet af den indledende undersøgelse og, hvis ansøgningen ikke vil blive realitetsbehandlet, om grundene hertil og om mulighederne for at påklage eller prøve afgørelsen.

AFDELING V

Artikel 43

Grænseprocedurer

1. Medlemsstaterne kan fastlægge procedurer i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II med henblik på ved grænsen eller i medlemsstaternes transitområder at kunne træffe afgørelse om:

- a) antagelse af en ansøgning, der er indgivet der, til behandling, i henhold til artikel 33, og/eller

b) substansen i en ansøgning i forbindelse med en procedure i henhold til artikel 31, stk. 8.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes en afgørelse inden for rammerne af de procedurer, der er omhandlet i stk. 1, inden for en rimelig tidsfrist. Hvis der ikke er truffet en afgørelse inden fire uger, skal ansøgeren have tilladelse til indrejse på medlemsstatens område, så vedkommendes ansøgning kan blive behandlet i overensstemmelse med dette direktivs øvrige bestemmelser.

3. Hvis ankomster, der indebærer et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som indgiver ansøgninger om international beskyttelse ved grænsen eller i et transitområde, i praksis gør det umuligt at anvende bestemmelserne i stk. 1, kan disse procedurer dog anvendes, når og så længe disse tredjelandsstatsborgere eller statsløse er normalt indkvarteret på steder i nærheden af grænsen eller i transitområdet.

KAPITEL IV

PROCEDURER FOR FRATAGELSE AF INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 44

Fratagelse af international beskyttelse

Medlemsstaterne sikrer, at der kan indledes en undersøgelse med henblik på fratagelse af en bestemt persons internationale beskyttelse, hvis der fremkommer nye elementer eller oplysninger, som viser, at der er grund til at tage det berettigede i vedkommendes internationale beskyttelse op til fornyet overvejelse.

Artikel 45

Procedureregler

1. Hvis den kompetente myndighed overvejer at fratage tredjelandsstatsborgere eller statsløse deres internationale beskyttelse i henhold til artikel 14 eller 19 i direktiv 2011/95/EU, skal medlemsstaten sikre, at de berørte personer nyder følgende garantier:

- a) de skal skriftligt underrettes om, at den kompetente myndighed tager op til fornyet overvejelse, om de kan anerkendes som personer med international beskyttelse og om grundene hertil, og
- b) de tilbydes mulighed for i en personlig samtale i henhold til artikel 12, stk. 1, litra b), og artikel 14-17 eller i en skriftlig erklæring at fremlægge grunde, der taler imod fratagelse af deres internationale beskyttelse.

2. Desuden sikrer medlemsstaterne inden for rammerne af den i stk. 1 omhandlede procedure, at:

- a) den kompetente myndighed kan indhente nøjagtige og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. hvor det

er relevant fra EASO og UNHCR om den generelle situation i de berørte personers oprindelseslande, og

- b) hvis der i den enkeltes sag indsamles oplysninger med henblik på at tage dennes internationale beskyttelse op til fornyet overvejelse, må disse ikke indhentes fra aktøren/aktørerne bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, på en sådan måde, at denne aktør/disse aktører får direkte meddelelse om, at den berørte er en person med international beskyttelse, og hvis status er til fornyet overvejelse, eller på en sådan måde, at den fysiske integritet for den berørte person eller de personer, denne har forsørgerpligt over for, eller friheden og sikkerheden for de familiemedlemmer, som fortsat er bosat i oprindelseslandet, bringes i fare.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndigheds afgørelse om at fratage en person international beskyttelse meddeles skriftligt. De faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen, og der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod afgørelsen.

4. Når den kompetente myndighed har truffet afgørelse om at fratage international beskyttelse, finder artikel 20, artikel 22, artikel 23, stk. 1, og artikel 29 ligeledes anvendelse.

5. Uanset denne artikels stk. 1-4 kan medlemsstaterne beslutte, at international beskyttelse ophører ved lov, når personen med international beskyttelse utvetydigt har givet afkald på sin anerkendelse som en sådan person. En medlemsstat kan ligeledes fastsætte, at international beskyttelse ophører ved lov, hvis personen med international beskyttelse opnår statsborgerskab i den pågældende medlemsstat.

KAPITEL V

KLAGEADGANG

Artikel 46

Retten til effektive retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

- a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:
 - i) om at betragte en ansøgning som grundløs hvad angår flygtningestatus og/eller subsidiær beskyttelsesstatus
 - ii) om afvisning i henhold til artikel 33, stk. 2
 - iii) truffet ved en medlemsstats grænse eller i dens transitområder, jf. artikel 43, stk. 1

- iv) om at undlade at foretage en behandling i henhold til artikel 39
- b) et afslag på genoptagelse af behandlingen af en ansøgning, efter at den er afbrudt i henhold til artikel 27 og 28
- c) en afgørelse truffet i henhold til artikel 45 om fratagelse af international beskyttelse.
2. Medlemsstaterne sikrer, at personer, der af den besluttende myndighed anerkendes som værende berettiget til subsidiær beskyttelse, har ret til effektive retsmidler i henhold til stk. 1, hvis der er truffet en afgørelse, der betragter en ansøgning som grundløs med hensyn til flygtningestatus.
- Med forbehold af stk. 1, litra c), kan en medlemsstat, når den subsidiære beskyttelsesstatus, som den pågældende medlemsstat har indrømmet, giver samme rettigheder og fordele som dem, der er forbundet med flygtningestatus i henhold til EU-retten og til national ret, afvise en klage over en afgørelse, der betragter en ansøgning som grundløs med hensyn til flygtningestatus, fordi ansøgeren ikke har udvist tilstrækkelig interesse i at opretholde sagen.
3. For at efterkomme stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, i det mindste i klageprocedurer ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans.
4. Medlemsstaterne fastsætter rimelige tidsfrister og andre nødvendige bestemmelser for at ansøgeren kan udøve sin til et effektivt retsmiddel som omhandlet i stk. 1. Tidsfristerne må ikke gøre udøvelse af denne ret umulig eller urimeligt vanskelig.
- Medlemsstaterne kan også træffe bestemmelser om ex officio-prøvelse af afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 43.
5. Med forbehold af stk. 6 tillader medlemsstaterne, at ansøgerne forbliver på området, indtil fristen for at udøve retten til et effektivt retsmiddel er udløbet, og, såfremt ansøgeren har udøvet denne ret inden udløbet af fristen, indtil behandlingen af sagen er afsluttet.
6. I tilfælde af, at der træffes en afgørelse
- a) om at betragte en ansøgning som åbenbart grundløs i overensstemmelse med artikel 32, stk. 2, eller grundløs efter en undersøgelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, undtagen i tilfælde, hvor disse afgørelser er baseret på de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 31, stk. 8, litra h)
- b) om at betragte en ansøgning som en ansøgning, der kan afvises i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), b) eller d)
- c) om at afvise at genoptage ansøgerens sag, efter at den er blevet afbrudt i medfør af artikel 28, eller
- d) om at undlade at foretage nogen, eller nogen fuldstændig, behandling af ansøgningen i henhold til artikel 39
- har en domstol eller et domstolslignende organ beføjelse til, enten efter anmodning fra den berørte ansøger eller ex officio, at afgøre, om ansøgeren kan forblive på medlemsstatens område, såfremt udfaldet af en sådan afgørelse er, at ansøgeren fratages retten til at forblive i medlemsstaten, og hvor retten i sådanne tilfælde til at forblive i medlemsstaten, indtil sagen er afgjort, ikke er omhandlet i national ret.
7. Stk. 6 finder kun anvendelse på de procedurer, der er omhandlet i artikel 43, såfremt:
- a) ansøgeren har den nødvendige tolkebistand, juridiske bistand og mindst en uge til at forberede anmodningen og forelægge domstolen eller det domstolslignende organ sine argumenter for at indrømme vedkommende ret til at forblive på området, indtil klagesagen er afgjort, og
- b) domstolen eller det domstolslignende organ som led i behandlingen af den i stk. 6 omhandlede anmodning undersøger den besluttende myndigheds negative afgørelse ud fra de retlige og faktiske omstændigheder.
- Hvis betingelserne i litra a) og b) ikke er opfyldt, finder stk. 5 anvendelse.
8. Medlemsstaterne tillader, at ansøgeren forbliver på området, indtil den i stk. 6 og 7 fastsatte procedure med henblik på at afgøre, hvorvidt ansøgeren kan forblive på området, er afsluttet.
9. Stk. 5, 6 og 7 berører ikke artikel 26 i forordning (EU) nr. 604/2013.
10. Medlemsstaterne kan med hensyn til anvendelsen af stk. 1 fastsætte tidsfrister for domstolens eller det domstolslignende organs behandling af den besluttende myndigheds afgørelse.
11. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning også fastsætte betingelserne for, hvornår det kan antages, at en ansøger implicit har trukket sit retsmiddel som omhandlet i stk. 1 tilbage eller har opgivet det, samt regler for den procedure, der skal følges i sådanne tilfælde.

KAPITEL VI

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 47

Indsigelse ved offentlige myndigheder

Dette direktiv berører ikke offentlige myndigheders ret til at gøre indsigelse over for administrative og/eller retlige afgørelser i henhold til national lovgivning.

Artikel 48

Tavshedspligt

Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der får til opgave at gennemføre dette direktiv, har tavshedspligt som defineret i national ret med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 49

Samarbejde

Hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt og meddeler Kommissionen dets adresse. Kommissionen videregiver oplysningerne til de øvrige medlemsstater.

Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen alle passende foranstaltninger til etablering af et direkte samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder.

Når medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 5, artikel 14, stk. 1, andet afsnit, og artikel 31, stk. 3, litra b), underretter de snarest muligt Kommissionen, når grundene til, at de har anvendt disse ekstraordinære foranstaltninger, ophører, og mindst en gang om året. Denne underretning skal så vidt muligt indeholde data om den procentvise andel af ansøgningerne, for hvilke der er truffet undtagelser, set i forhold til det samlede antal ansøgninger, der er behandlet i løbet af perioden.

Artikel 50

Beretning

Senest den 20. juli 2017 aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle de oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af dens beretning. Efter fremlæggelsen af beretningen aflægger Kommissionen mindst hvert femte år beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne.

I den første beretning aflægger Kommissionen endvidere specielt beretning om anvendelsen af artikel 17 og de forskellige redskaber, der benyttes i forbindelse med rapporten om den personlige samtale.

Artikel 51

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-30, artikel 31, stk. 1 og 2 og stk. 6-9, artikel 32-46, artikel 49 og 50 og bilag I senest den 20. juli 2015. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 31, stk. 3, 4 og 5, senest den 20. juli 2018. De underretter straks Kommissionen herom.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelse af den nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 52

Overgangsbestemmelser

Medlemsstaterne anvender de i artikel 51, stk. 1, omhandlede love og administrative bestemmelser i forbindelse med ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet, og i forbindelse med procedurer for fratagelse af international beskyttelse, der er indledt efter den 20. juli 2015 eller en tidligere dato. Ansøgninger, der er indgivet inden den 20. juli 2015, og procedurer for fratagelse af flygtningestatus, der er indledt inden denne dato, er omfattet af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til direktiv 2005/85/EF.

Medlemsstaterne anvender de i artikel 51, stk. 2, omhandlede love og administrative bestemmelser i forbindelse med ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet efter den 20. juli 2018 eller en tidligere dato. Ansøgninger, der er indgivet før denne dato, er omfattet af love og administrative bestemmelser i henhold til direktiv 2005/85/EF.

Artikel 53

Ophævelse

Direktiv 2005/85/EF ophæves for de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med virkning fra den 21. juli 2015, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktivet.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 54***Ikrafttræden og anvendelse**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 47 og 48 anvendes fra den 21. juli 2015.

*Artikel 55***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

BILAG I

Udpegelse af sikre oprindelseslande som omhandlet i artikel 37, stk. 1

Et land betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det på grundlag af de retlige forhold, anvendelsen af lovgivningen inden for rammerne af et demokratisk system og de generelle politiske omstændigheder kan påvises, at der generelt og til stadighed ikke sker forfølgelse, som defineret i artikel 9 i direktiv 2011/95/EU, ingen tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og ingen trussel om vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Ved denne vurdering skal der blandt andet tages hensyn til, i hvilket omfang der ydes beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i henhold til:

- a) det pågældende lands relevante love og administrative bestemmelser og deres anvendelse i praksis
- b) respekt for de rettigheder og frihedsrettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Konvention til Beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder og/eller Den Internationale Konvention om Civile og Politiske Rettigheder og/eller FN's Konvention mod Tortur, herunder navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til artikel 15, stk. 2, i nævnte europæiske konvention
- c) overholdelse af non-refoulement-princippet i overensstemmelse med Genèvekonventionen
- d) effektive retsmidler mod krænkelse af disse rettigheder og frihedsrettigheder.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv

(omhandlet i artikel 53)

Rådets direktiv 2005/85/EF

(EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13)

DEL B

Frist for gennemførelse i national ret

(omhandlet i artikel 51)

Direktiv	Frister for gennemførelse
2005/85/EF	Første frist: 1. december 2007 Anden frist: 1. december 2008

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)-c)	Artikel 2, litra a)-c)
—	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra d)-f)	Artikel 2, litra e)-g)
—	Artikel 2, litra h) og i)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra j)
—	Artikel 2, litra k) og l)
Artikel 2, litra h)-k)	Artikel 2, litra m)-p)
—	Artikel 2, litra q)
Artikel 3, stk. 1 og 2	Artikel 3, stk. 1 og 2
Artikel 3, stk. 3	—
Artikel 3, stk. 4	Artikel 3, stk. 3
Artikel 4, stk. 1, første afsnit	Artikel 4, stk. 1, første afsnit
Artikel 4, stk. 1, andet afsnit	—
Artikel 4, stk. 2, litra a)	Artikel 4, stk. 2, litra a)
Artikel 4, stk. 2, litra b)-d)	—
Artikel 4, stk. 2, litra e)	Artikel 4, stk. 2, litra b)
Artikel 4, stk. 2, litra f)	—
—	Artikel 4, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 4, stk. 4
—	Artikel 4, stk. 5
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
—	Artikel 6, stk. 2-4
Artikel 6, stk. 2 og 3	Artikel 7, stk. 1 og 2
—	Artikel 7, stk. 3
—	Artikel 7, stk. 4
Artikel 6, stk. 4	Artikel 7, stk. 5
Artikel 6, stk. 5	—
—	Artikel 8
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 9, stk. 1 og 2

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 9, stk. 3
Artikel 8, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
—	Artikel 10, stk. 2
Artikel 8, stk. 2, litra a)-c)	Artikel 10, stk. 3, litra a)-c)
—	Artikel 10, stk. 3, litra d)
Artikel 8, stk. 3 og 4	Artikel 10, stk. 4 og 5
Artikel 9, stk. 1	Artikel 11, stk. 1
Artikel 9, stk. 2, første afsnit	Artikel 11, stk. 2, første afsnit
Artikel 9, stk. 2, andet afsnit	—
Artikel 9, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 11, stk. 2, andet afsnit
Artikel 9, stk. 3	Artikel 11, stk. 3
Artikel 10, stk. 1, litra a)-c)	Artikel 12, stk. 1, litra a)-c)
—	Artikel 12, stk. 1, litra d)
Artikel 10, stk. 1, litra d) og e)	Artikel 12, stk. 1, litra e) og f)
Artikel 10, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 11	Artikel 13
Artikel 12, stk. 1, første afsnit	Artikel 14, stk. 1, første afsnit
Artikel 12, stk. 2, andet afsnit	—
—	Artikel 14, stk. 1, andet og tredje afsnit
Artikel 12, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 14, stk. 1, fjerde afsnit
Artikel 12, stk. 2, litra a)	Artikel 14, stk. 2, første afsnit, litra a)
Artikel 12, stk. 2, litra b)	—
Artikel 12, stk. 2, litra c)	—
Artikel 12, stk. 3, første afsnit	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit, litra b)
Artikel 12, stk. 3, andet afsnit	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit
Artikel 12, stk. 4-6	Artikel 14, stk. 3-5
Artikel 13, stk. 1 og 2	Artikel 15, stk. 1 og 2
Artikel 13, stk. 3, litra a)	Artikel 15, stk. 3, litra a)
—	Artikel 15, stk. 3, litra b)
Artikel 13, stk. 3, litra b)	Artikel 15, stk. 3, litra c)
—	Artikel 15, stk. 3, litra d)
—	Artikel 15, stk. 3, litra e)
Artikel 13, stk. 4	Artikel 15, stk. 4

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 13, stk. 5	—
—	Artikel 16
Artikel 14	—
—	Artikel 17
—	Artikel 18
—	Artikel 19
Artikel 15, stk. 1	Artikel 22, stk. 1
Artikel 15, stk. 2	Artikel 20, stk. 1
—	Artikel 20, stk. 2-4
—	Artikel 21, stk. 1
Artikel 15, stk. 3, første afsnit, litra a)	—
Artikel 15, stk. 3, første afsnit, litra b) og c)	Artikel 21, stk. 2, første afsnit, litra a) og b)
Artikel 15, stk. 3, første afsnit, litra d)	—
Artikel 15, stk. 3, andet afsnit	—
Artikel 15, stk. 4-6	Artikel 21, stk. 3-5
—	Artikel 22, stk. 2
Artikel 16, stk. 1, første afsnit	Artikel 23, stk. 1, første afsnit
Artikel 16, stk. 1, andet afsnit, første punktum	Artikel 23, stk. 1, andet afsnit, indledende tekst
—	Artikel 23, stk. 1, andet afsnit, litra a)
Artikel 16, stk. 1, andet afsnit, andet punktum	Artikel 23, stk. 1, andet afsnit, litra b)
Artikel 16, stk. 2, første punktum	Artikel 23, stk. 2
Artikel 16, stk. 2, andet punktum	—
—	Artikel 23, stk. 3
Artikel 16, stk. 3	Artikel 23, stk. 4, første afsnit
Artikel 16, stk. 4, første afsnit	—
Artikel 16, stk. 4, andet og tredje afsnit	Artikel 23, stk. 4, andet og tredje afsnit
—	Artikel 24
Artikel 17, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
Artikel 17, stk. 2, litra a)	Artikel 25, stk. 2
Artikel 17, stk. 2, litra b) og c)	—
Artikel 17, stk. 3	—
Artikel 17, stk. 4	Artikel 25, stk. 3
—	Artikel 25, stk. 4
Artikel 17, stk. 5	Artikel 25, stk. 5

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 25, stk. 6
Artikel 17, stk. 6	Artikel 25, stk. 7
Artikel 18	Artikel 26
Artikel 19	Artikel 27
Artikel 20, stk. 1 og 2	Artikel 28, stk. 1 og 2
—	Artikel 28, stk. 3
Artikel 21	Artikel 29
Artikel 22	Artikel 30
Artikel 23, stk. 1	Artikel 31, stk. 1
Artikel 23, stk. 2, første afsnit	Artikel 31, stk. 2
—	Artikel 31, stk. 3
—	Artikel 31, stk. 4 og 5
Artikel 23, stk. 2, andet afsnit	Artikel 31, stk. 6
Artikel 23, stk. 3	—
—	Artikel 31, stk. 7
Artikel 23, stk. 4, litra a)	Artikel 31, stk. 8, litra a)
Artikel 23, stk. 4, litra b)	—
Artikel 23, stk. 4, litra c), nr. i)	Artikel 31, stk. 8, litra b)
Artikel 23, stk. 4, litra c), nr. ii)	—
Artikel 23, stk. 4, litra d)	Artikel 31, stk. 8, litra c)
Artikel 23, stk. 4, litra e)	—
Artikel 23, stk. 4, litra f)	Artikel 31, stk. 8, litra d)
Artikel 23, stk. 4, litra g)	Artikel 31, stk. 8, litra e)
—	Artikel 31, stk. 8, litra f)
Artikel 23, stk. 4, litra h) og i)	—
Artikel 23, stk. 4, litra j)	Artikel 31, stk. 8, litra g)
—	Artikel 31, stk. 8, litra h) og i)
Artikel 23, stk. 4, litra k) og l)	—
Artikel 23, stk. 4, litra m)	Artikel 31, stk. 8, litra j)
Artikel 23, stk. 4, litra n) og o)	—
—	Artikel 31, stk. 9
Artikel 24	—
Artikel 25	Artikel 33
Artikel 25, stk. 1	Artikel 33, stk. 1

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 25, stk. 2, litra a)-c)	Artikel 33, stk. 2, litra a)-c)
Artikel 25, stk. 2, litra d) og e)	—
Artikel 25, stk. 2, litra f) og g)	Artikel 33, stk. 2, litra d) og e)
—	Artikel 34
Artikel 26	Artikel 35
Artikel 27, stk. 1, litra a)	Artikel 38, stk. 1, litra a)
—	Artikel 38, stk. 1, litra b)
Artikel 27, stk. 1, litra b)-d)	Artikel 38, stk. 1, litra c)-e)
Artikel 27, stk. 2-5	Artikel 38, stk. 2-5
Artikel 28	Artikel 32
Artikel 29	—
Artikel 30, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 30, stk. 2-4	—
—	Artikel 37, stk. 2
Artikel 30, stk. 5 og 6	Artikel 37, stk. 3 og 4
Artikel 31, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 31, stk. 2	—
Artikel 31, stk. 3	Artikel 36, stk. 2
Artikel 32, stk. 1	Artikel 40, stk. 1
Artikel 32, stk. 2	—
Artikel 32, stk. 3	Artikel 40, stk. 2
Artikel 32, stk. 4	Artikel 40, stk. 3, første punktum
Artikel 32, stk. 5	Artikel 40, stk. 3, andet punktum
Artikel 32, stk. 6	Artikel 40, stk. 4
—	Artikel 40, stk. 5
Artikel 32, stk. 7, første afsnit	Artikel 40, stk. 6, første afsnit, litra a)
—	Artikel 40, stk. 6, første afsnit, litra b)
Artikel 32, stk. 7, andet afsnit	Artikel 40, stk. 6, andet afsnit
—	Artikel 40, stk. 7
—	Artikel 41
Artikel 33	—
Artikel 34, stk. 1 og stk. 2, første afsnit, litra a)	Artikel 42, stk. 1 og stk. 2, første afsnit, litra a)
Artikel 34, stk. 2, første afsnit, litra b)	—
Artikel 34, stk. 2, første afsnit, litra c)	Artikel 42, stk. 2, første afsnit, litra b)

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 34, stk. 3, litra a)	Artikel 42, stk. 3
Artikel 34, stk. 3, litra b)	—
Artikel 35, stk. 1	Artikel 43, stk. 1, litra a)
—	Artikel 43, stk. 1, litra b)
Artikel 35, stk. 2 og stk. 3, første afsnit, litra a)-f)	—
Artikel 35, stk. 4	Artikel 43, stk. 2
Artikel 35, stk. 5	Artikel 43, stk. 3
Artikel 36, stk. 1 og stk. 2, litra c)	Artikel 39, stk. 1 og stk. 2, litra c)
Artikel 36, stk. 2, litra d)	—
Artikel 36, stk. 3	—
—	Artikel 39, stk. 3
Artikel 36, stk. 4-6	Artikel 39, stk. 4-6
—	Artikel 39, stk. 7
Artikel 36, stk. 7	—
Artikel 37	Artikel 44
Artikel 38	Artikel 45
—	Artikel 46, stk. 1, litra a), nr. i)
Artikel 39, stk. 1, litra a), nr. i) og ii)	Artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii)
Artikel 39, stk. 1, litra a), nr. iii)	—
Artikel 39, stk. 1, litra b)	Artikel 46, stk. 1, litra b)
Artikel 39, stk. 1, litra c) og d)	—
Artikel 39, stk. 1, litra e)	Artikel 46, stk. 1, litra c)
—	Artikel 46, stk. 2 og 3
Artikel 39, stk. 2	Artikel 46, stk. 4, første afsnit
—	Artikel 46, stk. 4, andet og tredje afsnit
Artikel 39, stk. 3	—
—	Artikel 46, stk. 5-9
Artikel 39, stk. 4	Artikel 46, stk. 10
Artikel 39, stk. 5	—
Artikel 39, stk. 6	Artikel 41, stk. 11
Artikel 40	Artikel 47
Artikel 41	Artikel 48
—	Artikel 49
Artikel 42	Artikel 50

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 43, stk. 1	Artikel 51, stk. 1
—	Artikel 51, stk. 2
Artikel 43, stk. 2 og 3	Artikel 51, stk. 3 og 4
Artikel 44	Artikel 52, stk. 1
—	Artikel 52, stk. 2
—	Artikel 53
Artikel 45	Artikel 54
Artikel 46	Artikel 55
Bilag I	—
Bilag II	Bilag I
Bilag III	—
—	Bilag II
—	Bilag III